

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, LISTOPAD 2020. ■ GODIŠTE XIV. ■ BROJ 90 ■ ISSN 1846-4076

DOGAĐAJNICA

Biskupijski dan u Požegi
i đakonsko ređenje

Dvadeset i treća obljetnica
uspostave biskupije i
ređenja njezina biskupa

Blagoslovljena nova zgrada
Caritasa Požeške biskupije

Požeški i posavski kraj
hodočastili Gospi Voćinskoj

Hodočašće obitelji
s brojnom djecom u Voćin

Hodočašće Gospi od Suza

Bagdan Male Gospe
u Voćinu

Dvadeset i peta obljetnica
progona banjalučkih Hrvata
u Davoru

Blagoslov nove crkve u Smrtiću

Misa na spomen poginulih u
Četkovcu, Čojlugi i Balincima

Pet stoljeća
franjevaca u Cerniku

Sastanak ravnatelja katoličkih
škola Požeške biskupije

Novi provincijal franjevačke
provincije sv. Ćirila i Metoda
posjetio biskupa

Susret vjeroučitelja Požeške
biskupije i podjela mandata

Biskup krstio djecu
višećlanih obitelji

»Ti znadeš najbolje
sve naše nevolje!«

Hodočašća u okolinostima koronavirusa

ŽIVOT MLADIH

Početak nove školske godine u
katoličkim osnovnim školama
Požeške biskupije

DUHOVNA MISAO

Ukorak s liturgijskim vremenom

Proslava sv. Lovre, zaštitnika
Požeške biskupije • str. 5

Izložba umjetničkih djela Šime Perića
u Požegi • str. 20-21

Orguljaške večeri u
požeškoj Katedrali • str. 26

Biskupijski dan: Predstavljen Plan i program župne kateheze u okolnostima koronavirusa

U Požegi je 26. rujna održan Biskupijski dan prigodom 23. obljetnice uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina biskupa. Zbog izvanrednih okolnosti ugroze koronavirusom na njemu nisu bili u mogućnosti sudjelovati svi nositelji pojedinih službi u požeškoj mjesnoj Crkvi, kako je to bilo prethodnih godina.

Program Biskupijskog dana, izravno prenošen internetskim putem na web i facebook stranici Požeške biskupije kako bi se s njime mogli upoznati i oni koji nisu mogli doći u Požegu, započeo je u Dvorani sv. Terezije Avilske.

»Jao meni ako evanđelja ne navješćujem«

Na početku je sve nazočne pozdravio biskup Antun Škvorčević te istaknuo značenje njihova današnjeg okupljanja jer je na programu razmišljanje o župnoj katehezi u izvanrednim okolnostima koronavirusa i suradnji na tom djelu svih onih koji imaju određeno poslanje u požeškoj mjesnoj Crkvi. Podsjetivši na riječi iz Apostolskog pisma pape Ivana Pavla II. o utemeljenju Požeške biskupije da se »preslavno djelo evangelizacije« treba nastaviti novom snagom u Požeškoj biskupiji, pozvao ih je da provjere s kakvim duhovnim raspoloženjem trenutačno sudjeluju u evangelizacijskom poslanju. Kazao je kako stanje povezano s koronavirusom može oslabiti kod nas evangelizacijski žar te nam valja trajno imati na umu riječi apostola Pavla upućene Korinćanima: »Jao meni ako evanđelja ne navješćujem«. Spomenuo je da nas u našem djelovanju uvijek treba ohrabrivati činjenica da nismo mi sami sebi dodijelili poslanje u Crkvi, nego uskršli, živi Gospodin Isus, kojemu trebamo povjeriti svoje ograničene snage kako bi on po njima ostvarivao svoje djelo. Biskup

Antun pozvao je sudionike Biskupijskog dana da kao i prijašnjih godina najprije svrnu pogled na ono što smo nastojali ostvarivati tijekom protekle pastoralne godine u izvanrednim okolnostima ugroze koronavirusom. Osobito je istaknuo pozitivno iskustvo u pripravi djece i mladih za prvu pričest i krizmu tijekom korizme putem online kateheza, kao i nekih drugih aktivnosti koje smo ostvarivali držeći se načela »ne dokidati, nego prilagoditi«. Zahvalio je vjeroučiteljima, koji su kao dio radne skupine pri Pastoralnom centru Požeške biskupije izradili online kateheze, i svima onima koji su se njima služili u pripravi za sakramente. Napomenuo je kako moramo biti svjesni ograničenja i nepotpunosti virtualnog komuniciranja općenito. Istaknuo je da zbog toga treba dati prvenstvo organiziranju vjeronaučnih susreta u župama, gdje god i kad god to bude moguće. Kazao je kako ne bismo smjeli dopustiti da pretjerani strah od zaraze oslabi hrabrost i duhovni žar pastoralnih djelatnika u njihovu evangelizacijskom poslanju.

Biskup je kazao kako stanje povezano s koronavirusom može oslabiti kod nas evangelizacijski žar te nam valja trajno imati na umu riječi apostola Pavla upućene Korinćanima: »Jao meni ako evanđelja ne navješćujem«.

Župna kateheza

Potom su Robert Kupčak, voditelj Pastoralnog centra, Marijan Pavelić, biskupijski povjerenik za medije i Zvonimir Zelenika, vjeroučitelj, predstavili model održavanja župne kateheze u župama Požeške biskupije tijekom započete pastoralne godine u uvjetima ugroze koronavirusom, napose u pripravi kandidata za prvu svetu pričest i svetu potvrdu. Voditelj Centra Kupčak kazao je kako su na temelju spomenutih pozitivnih iskustava te prijedloga više svećenika i vjeroučitelja članovi Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije povjerali biskupijskom Pastoralnom centru da u suradnji s vjeroučiteljima i Povjerenstvom za medije pripravi katehetsku građu za godinu neposredne pripreve za prvu pričest i potvrdu. Istaknuo je kako je ovo izvrsna prilika za jasnije razlikovanje školskog vjeronauka od župne kateheze.

Nadovezujući se na voditelja Pastoralnog centra, vjeroučitelj Zvonimir Zelenika, i sam uključen u izradu katehetske građe, prikazao je način osmišljavanja tema te nastanak gra-

đe na kojoj od početka mjeseca srpnja radi 30-ak vjeroučitelja i nekoliko svećenika župnika.

Biskupijski povjerenik za medije Marijan Pavelić zatim je ukratko prikazao sadržaj kateheza istaknuvši kako on obuhvaća prikaz teme, radni list, poveznice s aktivnostima u župi, prijedloge za interaktivne radionice, kvizove, igre i premetaljke te dodatke u obliku prigodnih multimedijalnih sadržaja.

Koristeći se uputama Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo i Ministarstva znanosti i obrazovanja za rad predškolskih ustanova te osnovnih i srednjih škola, povjerenik Pavelić također je svećenicima i vjeroučiteljima predstavio koje bi se upute trebale primjenjivati i pri održavanju župne kateheze kako bi se spriječila moguća zaraza koronavirusom. Na koncu, zaključujući svoje izlaganje, povjerenik Pavelić rekao je kako sve istaknute upute i preporuke imaju za cilj očuvanje našeg i zdravlja naših vjeroučenika te je potaknuo sve da učine ono što je u njihovoj moći da se spriječi mogućnost zaraze.

Po svršetku programa u Dvorani sv. Terezije Avilske sudionici Biskupijskog dana uputili su se u požešku Katedralu na zahvalno euharistijsko slavlje.

Đakonsko ređenje u Požegi

Središnja točka Biskupijskog dana u Požegi 26. rujna bilo je zahvalno euharistijsko slavlje prigodom 23. obljetnice uspostave Požeške biskupije, koje je predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima i vjeroučiteljima, tijekom kojeg su za đakone zaređeni Marko Gerendaj iz Župe sv. Marka Evanđelista u Našičkom Markovcu i Robert Medved iz Župe sv. Ilije Proroka u Brodskom Stupniku.

Ribari ljudi

Pozdravljajući sudionike slavlja, biskup im je čestitao 23. obljetnicu uspostave Požeške biskupije zahvalivši im što svojom budnom vjerom, nadom i ljubavlju ugrađuju svoje živote u njezino poslanje. Kazao je kako se danas na osobit način radujemo što Isus Krist ne napušta svoju Crkvu, nego je obdaruje uvijek novim službenicima. Podsjetio je kako papa Ivan Pavao II. u svom Apostolskom pismu o utemeljenju Požeške biskupije kaže da se »preslavno djelo evangelizacije« trajno treba ostvarivati u našoj mjesnoj Crkvi. Stoga su poseban razlog naše radosti i dvojica mladih ljudi koji će Isusu Kristu danas izreći svoj uvjeren i čvrst »Evo me!« i primiti poslanje na njegovoj njivi u Požeškoj biskupiji. Kandidate za đakonat pozvao je da otvore prostore svoga srca za djelo Duha Svetoga kojim će ih Isus Krist uspostaviti u red njegovih služitelja i navjestitelja evanđelja. Kazao je kako svoju radost dijeli i s njihovim roditeljima i župnicima te predstavnicima vjernika iz njihovih rodnih župa Brodskog Stupnika i Markovca Našičkog naglasivši da su to dvije mlade župe Požeške biskupije. Zahvalio im je za molitve kojima su pratili njihov duhovni hod do ovoga životnog trenutaka.

U homiliji biskup je ustvrdio kako se u dvojici kandidata za đakonat na svoj način nastavio ostvarivati događaj na obalama Genezaretskog jezera o kojem govori naviješteni evanđeoski ulomak, a u kojem je Gospodin Isus nakon čudesnog ribolova pozvao Petra, Ivana i Jakova da pođu za njim

i budu ribari ljudi. Kazao je kako se opisani evanđeoski događaji odvijaju pred našim očima poput prizori u nekom filmu. U prvom prizoru vidimo trojicu spomenutih ribara kako se osjećaju ogorčeno i jadno nakon što su cijelu noć naporno radili, a ništa nisu ulovili. U sljedećem prizoru vidimo kako njihovu stanju frustriranosti pristupa Gospodin Isus, sjeda u Petrovu lađu i poziva ih na akciju. Najprije traži od Petra da se lađom malo otisne od obale kako bi iz nje poučavao ljude, govorio im o Božjem djelu. Nakon što je završio pouku, slijedi novi prizor u kojem Isus upućuje Petru važnu riječ: »Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov!« Biskup je kazao kako mu je drag latinski izraz »Duc in altum« – povezi na pučinu, koji smo izabrali za geslo naših katoličkih škola u Požegi. Tražeći od Petra da zavesla prema dubljim, širim i prostranim vodama, znakovito je poručio kako ih on želi povesti prema onim dubinama našeg postojanja gdje život zadobiva pravi smisao, da pođu s njime u jedan drugačiji ribolov koji se zove suradnja u Božjem djelu spasenja čovjeka po Isusu Kristu. Međutim, Petar u prvi mah kao da oklijeva poslušati Isusovu riječ, što je donekle i razumljivo jer ipak je on u odnosu na Isusa iskusni ribar koji dobro zna da sada nije trenutak za ribarenje. No,

već u sljedećem trenutku slušamo silno važnu Petrovu riječ upućenu Isusu: »Ali na tvoju riječ bacit ću mreže«. I dogodio se čudesan prizor: ulov ribe bio je preobilan. Pred veličinom čuda kojem je upravo nazočio Petar se povlači prestrašen spoznajom da Isus ima neke planove s njime grješnikom te stoga govori: »Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!«. Međutim, Isus mu odgovara, pozivajući ga da se ne boji, te mu najavljuje da će od sada loviti ljude.

Lađa života

Primijenivši ovaj evanđeoski događaj na živote dvojice kandidata za đakonat, biskup je rekao kako su oni rođeni i odrasli u svojim obiteljima, koje su s njima imale neke svoje životne planove i očekivanja, ali da je Isus Krist ušao u lađu njihova života i šapnuo im u srce svoj poziv, a oni mu se odazvali da krenu u život njegovim, evanđeoskim putem, koji u suvremenom društvu usredotočenom na što uspješniju osobnu karijeru nije baš privlačan i poželjan. Kazao je kako su ova dvojica mladih ljudi povjerovali da se jedino s Isusom Kristom može stići do onih obala našeg postojanja kojima iskonski pripadamo, prispjeti do onih razina života koje samo on može ostvariti. Poručio je Marku i Robertu da đakonska služba koju primaju nije plod njihove, nego Isusove inicijative i da će on unatoč njihovoj grješnosti znati što će učiniti s njima, kao što je to znao s Petrom i njegovim drugovima. Naglasio je kako je potrebno da oni Isusu Kristu ne pristupaju površno i kratkoročno, nego u iskrenosti i u cjelovitosti svoga bića te da s takvim raspoloženjem budu neustrašivi nositelji, navjestitelji i svjedoci njegova djela spasenja.

Na svršetku svete mise biskup je čestitao novozaređenim đakonima Marku i Robertu na onome što je Isus Krist snagom svoga Duha po sakramentu svetog reda ostvario u njihovim srcima sa željom da im bude blagoslovljen svaki njihov korak u poslanju koje primaju i u djelu koje započinju.

Dvadeset i treća obljetnica uspostave biskupije i ređenja njezina biskupa

Na 23. obljetnicu uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina prvog biskupa, 27. rujna, svetkovina je i Obljetnice posvete požeške Katedrale sv. Terezije. Euharistijsko slavlje u Katedrali predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s kanonicima požeškoga Stolnog kaptola, svećenicima središnjih biskupijskih ustanova te svećenicima i vjernicima grada Požege.

Pozdravljajući nazočne, biskup ih je podsjetio da je na današnji dan prije 23 godine odlukom sv. Ivana Pavla II. uspostavljena Požeška biskupija te im je čestitao navedenu obljetnicu. Kazao je da danas želimo zahvaliti Bogu za dar naše mjesne Crkve, napose za ono što se u njoj dobroga ostvaruje prisutnošću Uskrsloga Gospodina i požrtvornim služenjem svećenika, redovnika, redovnica i vjernika laika. Istaknuo je kako želimo moliti da njezino daljnje djelovanje bude blagoslovljeno i u skladu s onim što Bog od nas očekuje. Naglasio je kako je znakovito da danas slavimo i svetkovinu Obljetnice posvete naše Katedrale, majke svih crkvi u Požeškoj biskupiji ustvrdivši kako ona označuje da smo svi mi koji se u njoj okupljamo živi Isusov hram.

Opipljiva Božja prisutnost

U homiliji biskup je sudionicima slavlja kazao da oni nisu tek članovi Crkve, kao što se biva članovima neke ljudske organizacije, nego oni jesu Crkva. Podsjetio je kako je čovjek biće odnosâ i kako po odnosu s drugim osobama postaje svjestan svoje jedinstvene i neponovljive osobe i da je veoma važno da taj drugi bude dobra i plemenita osoba.

Istaknuo je kako je kralj Salomon u ulomku prvoga današnjeg čitanja iz Prve Knjige o kraljevima u svojoj mudrosti spoznao da nije dovoljno uspostavljati samo ljudske odnose, nego mu je iznad svega potrebno biti u odnosu s Bogom živim. Zato je u Jeruzalemu sagradio hram Bogu svojih otaca i u nj smjestio kovčeg saveza da bude mjesto Božje prisutnosti u kojem će pripadnici njegova naroda molitvom i žrtvenim prinosima njegovati odnos savezništva sa svojim Bogom osloboditeljem. Međutim, Židovi su taj hram pretvorili u mjesto trgovine, kako veli Isus u današnjem evanđeoskom ulomku, ustvrdio je biskup. Kazao je kako trgovinom čovjek uspostavlja odnos samo prema materijalnoj stvarnosti te je naglasio da on tim putem ne može ostvariti ono za čime čezne u dubini svoga bića. Stoga Isus iz hrama izgoni sve one koji su svojim trgovanjem Božjoj prisutnosti u hramu dodijelili drugorazredno značenje.

Raspravljajući potom sa Židovima, Isus je kazao: »Razvalite ovaj hram i ja ću ga u tri dana podići.« Isus sebe, svoje tijelo proglašava istinskim hramom. U otajstvu njegova utjelovljenja Božja prisutnost postala je opipljiva te se u njem naš odnos s Bogom ostvaruje na najdublji način. Uvjerava nas sv. Petar

u ulomku svoje Prve poslanice, koji je naviješten u drugom čitanju, kako nam je Bog u Kristovu utjelovljenju posvjedočio da prije nego li smo mi s njime uspostavili povezanost, on želi s nama ljudima ući u najintimniji odnos. Stoga nas poziva da se kao živo kamenje ugrađujemo u duhovni hram, u njegovo otajstveno tijelo – Crkvu, u kojem smo »rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni, da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu«. Svatko je od nas, naglasio je biskup, po krštenju tjelesno sjedinjen s Isusom Kristom postao hram. Kad se nađemo zajedno u crkvi zgradi i pogledamo ovo materijalno zdanje, ono nas podsjeća tko smo postali u Isusu Kristu, kazao je biskup. Slaveći zajedno sa svećenikom njegovu žrtvu u sve-toj misi na oltaru, po otajstvu Isusove prisutnosti ostvaruje se naš odnos s Bogom na najdubljoj razini. Potaknuo je sudionike slavlja da zahvale Bogu za otajstvo Božje Prisutnosti među nama u Isusu Kristu, koje se ostvaruje po služenju naše mjesne Crkve, što nam je ostao blizu u svim našim nevoljama. Poželio im je da se na tom obzoru vjere svi utvrde u svom identitetu, svjesni da nikad neće biti izgubljeni ako po Isusu Kristu ostanu ugrađeni u Božje djelo spasenja. Pozvao ih je da budu ponosni što kao vjernici Požeške biskupije ne pripadaju bilo kakvoj

organizaciji, nego konkretnoj mjesnoj Crkvi u kojoj se ostvaruje jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva.

Medalje za zaslužne vjernike

Na kraju slavlja u ime svih nazočnih biskupu je Antunu spomenute obljetnice čestitao generalni vikar Josip Krpeljević, a učenici Katoličke osnovne škole uručili su mu cvijeće. Biskup je sudionicima slavlja zahvalio na čestitki, a osobito na molitvama, rekavši kako i on za njih moli. Zahvalio je svojim najbližim suradnicima i svima drugima koji mu pomažu u vršenju biskupske službe. Potom je biskup Antun zaslužnim vjernicima Požeške biskupije uručio biskupijske medalje s Poveljom zahvalnosti: Febroniji Ančić iz Župe sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru; Marijani Čorluka, profesorici hrvatskog jezika u Katoličkoj gimnaziji u Požegi i Ani Matković, voditeljici Biskupijskog centra »Pro vita et familia« i psihologinji u Katoličkoj osnovnoj školi u Požegi.

Biskup Antun je na kraju misnog slavlja zaslužnim vjernicima Požeške biskupije uručio biskupijske medalje s Poveljom zahvalnosti: Febroniji Ančić iz Župe sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru; Marijani Čorluka, profesorici hrvatskog jezika u Katoličkoj gimnaziji u Požegi i Ani Matković, voditeljici Biskupijskog centra »Pro vita et familia« i psihologinji u Katoličkoj osnovnoj školi u Požegi.

Proslava sv. Lovre, biskupijskog zaštitnika

Na svetkovinu sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije i biskupijskog Caritasa, 10. kolovoza na otvorenom prostoru ispred Biskupskog doma u Požegi, neposredno uz drevnu crkvu sv. Lovre, biskup Antun Škvorčević predvodio je središnje biskupijsko misno slavlje u zajedništvu s članovima Stolnog kaptola, arhiđakonima i dekanima, svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova i župa grada Požege i okolice.

Pozdravljajući vjernike, napose volontere župnih Caritasa na čelu s ravnateljem i tajnicom Caritasa Požeške biskupije, biskup Antun čestitao im je svetkovinu sv. Lovre i podsjetio ih da su se okupili pokraj osam stoljeća stare svečeve crkve koja pamti snažnu duhovnu povijest, napose kad nam je papa Ivan Pavao II. dao sv. Lovru za zaštitnika naše Biskupije, a mi ga ujedno izabrali i za zaštitnika Caritasa Požeške biskupije. Biskup je pozvao nazočne vjernike da otvore svoje srce za Božje djelo u sv. Lovri te ih ono prosvijetli i pokrene na dobro.

Valja sijati da bismo želi!

U homiliji biskup je naglasio kako, Isus nas uvjerava u današnjem evanđelju kako je sam živi Bog uspostavio zakonitost sijanja u prirodi, a mi je manje ili više uspješno oponašamo u gospodarstvu. Naime, u zrno pšenice, kao i u svako drugo sjeme, upisano je Božje počelo da ono mora pasti u zemlju, biti uloženo u umiranje, da bismo došli do dobiti. „Valja sijati da bismo želi! Navedena zakonitost ulaganja da bismo primili, umiranja da bismo osvojili višu razinu postojanja, kod Boga i čovjeka kao osobnih bića naziva se ljubav. Ljubav je uvijek ulaganje, kapital bez kojeg nema života ni rasta. Malo kapitala ne obećava ozbiljniju dobit. Malo sijanja ne najavljuje ozbiljniju žetvu, malo ulaganja sebe sama za drugoga ne omogućuje pobjedu života u njegovoj punini. Gdje god se na našoj zemlji pojavljuje plodnost, gdje život raste i pobjeđuje, svugdje je na djelu ona Božja ljubav koja je izvor i temelj svakog ulaganja, snaga iz koje se rađa dobit. Ne postoji ni jedno siromaštvo koje ljubav ne bi mogla dosegnuti. Na kojem god području života neka osoba založi sebe, to je sijanje iz kojeg raste

život, ozdravlja ono što je bolesno, uzdiže palo, pronalazi izgubljeno, besmisleno ispunja smislom, ostvaruje puninu – jednostavno rodi obilnim rodnom. Nema izazovnije činjenice od toga da je Bog uložio sebe za nas u Sinu svome Isusu Kristu, u njegovoj posvemašnjoj ljubavi na križu do kraja, do u smrt, te je taj njegov ulog urodio obilnije od bilo kojega ljudskog uloženog kapitala, ostvario je pobjedu života nad smrću, uskrsnuće, život vječni. Takav je Bog. On ne može drugačije, nego ljubi na posvemašnji i neopozivi način i u njemu je temelj smisla svakog drugog ulaganja i jamstva rasta života po njegovoj zakonitosti.»

Raskajano srce

Potom je ocrtao lik sv. Lovre: »Pred tim izazovom našao se sv. Lovro, to je razumio, oduševio se za taj životni model, opredijelio se biti vjeran Isusu Kristu po uzoru njegove smrti za nas do kraja. Rođen je oko 230. godine. Papa Siksto II. postavio ga je za nadbiskupa u rimskoj Crkvi i povjerio mu napose brigu za njezine siromahe. Kad je papa 6. kolovoza 258. bio uhaćen da bi bio odveden na mučilište, preporučio je Lovri neka razdijeli crkvena dobra siromasima, najavivši i njegovo mučeništvo koje se zbilo 10. kolovoza te iste 258. godine. Na naredbu cara Valerijana da preda crkveno blago, đakon Lovro se pojavio pred sucem sa siromasima izjavivši: 'Evo blaga Crkve!' Odmah je bio osuđen, položen u plamen vatre i tako usmrćen. Jedan zapis o njegovu mučeništvu kaže da kad je bio pozvan da se žrtvuje poganskim bogovima, Lovro je odgovorio: 'Prinosim se Bogu za žrtvu miomirisnu, raskajano srce žrtva je Bogu ugodna'. Mučenik Lovro bio je poput Krista, život mu je postao dar. Iz njega ne izlazi otrov raspadanja života predan smrti

noj moći, nego zrači snaga života. Darujući svoje tijelo za Krista, pobijedio je moć smrti. Mučenik živi i daje život upravo svojom smrću!«

Biskup je nastavio: »Opisujući život sv. Lovre i pozivajući vjernike da ga nasljeđuju, sv. Augustin je napisao: „Sv. Lovro bio je đakon rimske Crkve. Ondje je bio služitelj Isusove krvi i ondje je za ime Kristovo prolio svoju krv. Lovro je ljubio Krista u svom životu, nasljedovao ga u smrti. I mi, braćo, ako zaista ljubimo, nasljedujemo. Nije nam, naime, moguće dati u zamjenu neki dragocijeniji plod naše ljubavi od nasljedovanja Krista, koji je 'trpio za vas i ostavio vam primjer da idete stopama njegovim' (1 Pt 2,21). Dakle, tražimo da shvatimo na koji način, osim prolijevanja krvi, osim kušnje trpljenja kršćanin treba slijediti Učitelja. Krist se ponizio: 'Evo ti, kršćanine, primjera za nasljedovanje' (Augustin, Govor 304). Prigodom spomena mučenika XX. stoljeća, papa

Ivan Pavao II. tumačeći u rimskom Koloseumu Isusovu tvrdnju iz današnjeg evanđelja 'Tko ljubi svoj život, izgubit će ga' (Iv 12,25), kazao je: 'Radi se o istini koju suvremeni svijet često odbacuje i prezire uspostavljajući ljubav prema samom sebi vrhunskim životnim mjerilom. Ali svjedoci vjere nisu smatrali svoju korist, vlastito blagostanje, osobni život većim vrijednostima od vjernosti evanđelju. Premda slabi, pružili su snažan otpor zlu. U njihovoj krhkosti zasjala je snaga vjere i Gospodinove milosti.'«

Oskudnost žetve

Završavajući homiliju, biskup Antun je kazao: »Sveti Pavao, pišući Korinćanima, uvjerava u današnjem drugom čitanju kako je svaki karitativni čin sijanje da bismo poželi bogati plod. Pozivajući Korinćane da daruju svoj velikodušni prilog za siromašnu braću i sestre u Jeruzalemu, upozorava: „Tko sije oskudno, oskudno će i žeti; a tko

Biskup je zahvalio sv. Lovri što kao Božji ugodnik trajno svijetli svojim primjerom, a zagovorom potiče da na različite načine budemo Božji, napose po karitativnoj djelatnosti

(Nastavak sa str. 5)

Ljubav je uvijek ulaganje, kapital bez kojeg nema života ni rasta. Malo kapitala ne obećava ozbiljniju dobit

sije obilato, obilato će i žeti“ (2 Kor 9,6). Ljudsko siromaštvo u suvremenoj kulturi očituje se na mnogim razinama: duhovnoj, materijalnoj, kulturnoj, moralnoj. Uzrok te oskudnosti utemeljen je u individualizmu, sebičnom traganju za dobiti, konzumerizmu koji teži za vlastitim užitkom, umrtvljuje čovjeka u njegovoj spremnosti sebedarja, polaganja života za drugoga, bez kojeg ga ništa drugo ne može ispuniti, usrećiti, darovati smisao. Prije ulagača materijalnog kapitala u gospodarstvo u Hrvatskoj, traže se oni koji su spremni uložiti sebe, položiti se za drugoga u braku i obitelji, svećeništvu i redovništvu, u politici i gospodarstvu, u odgoju i obrazovanju, znanosti i kulturi, založiti se za ljude bez radnog mjesta, siromašne, osamljene i bolesne. Takva založenost ljubavi velikodušno je sijanje iz kojeg se rađa i raste život na čovjekovu mjeru po Božjoj zamisli i daru. Sv. Lovro, zaštitniče Požeške biskupije i našega Caritasa, moli s nama i za nas da mi budemo takvi u našoj

domovini Hrvatskoj.«

Predstavnici pojedinih župa odjeveni u narodne nošnje donijeli su za prinos darova različite potrepštine za siromašne. Na kraju je zahvalio sv. Lovri što kao Božji ugodnik traj-

no svijetli svojim primjerom, a zagovorom potiče da na različite načine budemo Božji, napose po karitativnoj djelatnosti. Na kraju je zahvalio Caritasovim volonterima, ravnatelju Caritasa Požeške biskupije, osoblju Caritasove kuhinje što svakodnevno pripreme osamdesetak obroka koji se raznose siromašnima i nemoćnima,

svima okupljenima, napose svećenicima koji neumorno služe da vjernicima ne ponestane hrane Božje riječi i njegove blizine u svetim otajstvima. Potom je biskup uputio riječ onima koji su protekle školske i akademske godine primali stipendiju Zaklade Požeške biskupije za studente i učenike te je otvorio natječaj za stipendije u školskoj i akademskoj godini 2020./2021. i uručio čestitku i novčani dar Marti Matešić iz Katoličke gimnazije u Požegi i Mihaelu Grgureviću iz Katoličke klasične gimnazije u Virovitici, proglašenima najboljim maturantima posljednjeg školskog naraštaja.

Imenovan novi vladika Križevačke eparhije

Apostolska nuncijatura u Republici Hrvatskoj objavila je da je papa Franjo na blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije, 8. rujna, imenovao dosadašnjega apostolskog upravitelja Križevačke eparhije Milana Stipića novim vladikom Križevačke eparhije. Tom prigodom biskup Antun Škvorčević uputio je vladiki Stipiću sljedeću čestitku: »Znakovito

je što je na blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije po Gregorijanskom kalendaru obznanjeno Vaše imenovanje za eparha Križevačke eparhije. Kao biskup mjesne Crkve, iz koje ste rodbinskim podrijetlom i krsnim preporođenjem, radujem se što ste u službi administratora Križevačke eparhije posvjedočili vrline prepoznate vrijednima za Vaše uzdignuće u zbor apostolskih nasljednika. Od srca Vam čestitam na povjerenju koje Vam je papa Franjo iskazao biskupskim imenovanjem. Molim da Isusova Majka svojim moćnim zagovorom prati Vaše biskupsko poslanje u Križevačkoj eparhiji te Vam Bog podari mudrost i snagu, odvažnost i uspjeh u pastirskom djelovanju 'na mnogaja i blagaja ljeta'. U Zajedništvu molitve bratski Vas u Gospodinu pozdravljam.«

Papa Franjo imenovao novoga subotičkog biskupa

URimu i u Subotici obznanjeno je 8. rujna da je papa Franjo za nasljednika subotičkog biskupa msgr. Ivana Penzeša imenovao dosadašnjega generalnog vikara Subotičke biskupije, msgr. Slavka Večerina. Požeški biskup Antun uputio je novom biskupu sljedeću čestitku: »Blagdan Rođenja Marijina podario nam je i radost Vašeg imenovanja za subotičkog biskupa. Od srca Vam čestitam što Vas je papa Franjo uvrstio u zbor apostolskih nasljednika, postavio na časnu stolicu subotičkih biskupa i povjerio Vam brigu za bačke katolike, među kojima su i Bunjevci Hrvati. Uvjeren sam da će se povezanost između Subotičke i Požeške biskupije, koje među ostalim imaju i sv. Tereziju Avilsku za svetu zaštitnicu svojih stolnih crkava, po Vašem djelovanju nastaviti novom snagom. Molim Gospodina da Vam udijeli potrebnu pomoć u vršenju pastirskog poslanja te podari uspjeh svim Vašim plemenitim nastojanjima u vođenju subotičke Crkve. Uz izraze posebnog poštovanja srdačno Vas i bratski u Gospodinu pozdravljam.«

Blagoslovljena nova zgrada Caritasa Požeške biskupije

Na svetkovinu sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije i njezina Caritasa, 10. kolovoza, biskup Antun Škvorčević predvodio je slavlje blagoslova novouređene zgrade sjedišta Caritasa Požeške biskupije u Požegi koja je time predana na uporabu.

Uz brojne Caritasove volontere, svećenike i bogoslove svečano su nazočili i požeški gradonačelnik i saborski zastupnik Darko Puljašić te požeško-slavonski župan Alojz Tomašević.

Za bolje poslanje

Na početku slavlja ravnatelj Caritasa Ivan Popić pozdravio je sve prisutne i kazao kako je ova zgrada godinama bila prepuštena propadanju, a sada je dobila novu ulogu u Gradu Požegi i Požeškoj biskupiji. Podsjetio je da je Požeška biskupija prije 3 godine kupila ovu zgradu koja je sagrađena u 19. stoljeću nasuprot željezničkom kolodvoru i prvotno je služila kao mali hotel, a potom za različite namjene. Projekt uređenja izradio je arhitekt Boris Vučić Šneperger iz Zagreba, a on se sastoji od skladišnog prostora, rashladne komore, dvorane za rad s osobama s poteškoćama u razvoju, s invaliditetom i drugim potrebama, ureda za djelovanje Centra „pro vita et familia“, Zaklade za pomoć učenicima i studentima, kuhinje i prostora za podjelu hrane. Takvim uređenjem Caritas je dobio prikladne prostore za njegovo višestruko djelovanje, koje je nadraslo skromne prostore jedne

obiteljske kuće nabavljene na početku Biskupije u Vukovarskoj ulici, neprikladnoj za potrebe Caritasa. Potom je ravnatelj citirao požeškog biskupa s otvorenja novouređenih prostora za katoličke škole u Virovitici: „Požeškoj biskupiji, kao i meni osobno, ne treba ova zgrada, ali treba vama, vašoj djeci i obiteljima“ i time posvjedočio zalaganje Biskupije oko ublažavanja posljedica siromaštva, napuštenosti i odbačenosti. Na kraju je ravnatelj zahvalio biskupu Antunu što je odlučio urediti ovu zgradu upravo za potrebe Caritasa jer mu je time omogućeno da bolje ispuni svoje poslanje.

Projekt ljubavi

Uslijedio je potom obred blagoslova novoizgrađenih i obnovljenih prostora Caritasa. Nakon čitanja himna ljubavi sv. Pavla iz Poslanice Korinćanima biskup Antun kazao je kako je ovo zdanje uređeno da bi u Požegi ljubav

imala svoje novo prebivalište. Uputio je molitvu Bogu da izlije svoj blagoslov na sve one koji će djelovati u novoj kući, kao i na sve one koji će u nju dolaziti. Poželio je da u svjedočenju ljubavi svi potrebiti pronadu svoje ljudsko dostojanstvo koje samo ona može dati. U nastavku programa srednjoškolka Julijana Lukačić posvjedočila je kako je već dvije godine stipendistica Zaklade Požeške biskupije za pomoć učenicima i studentima. U svoje osobno ime, ali i ostalih stipendista, ustvrdila je kako im spomenuta stipendija uvelike olakšava učenje te je zahvalila biskupu Antunu i svim članovima i podupirateljima Zaklade na njihovoj nesebičnoj pomoći. Zatim je dugogodišnji volonter Ilica Grgić, hrvatski branitelj, iznio svoja iskustva koja je doživio tijekom višegodišnjeg djelovanja u Caritasu Požeške biskupije. Kazao je kako osim svakodnevnog razvoženja hrane iz Caritasove kuhinje nekolicini

desetaka osoba u potrebi pomogne nacijepati im drva, donijeti lijekove pa otići i u trgovinu onima koji to nisu u mogućnosti sami učiniti. Ustvrdio je kako ga volontiranje ispunjava i daje mu snage i polet za život. Zaključio je da ne može zamisliti svoj život bez volontiranja. Svoju prigodnu riječ uputio je potom i gradonačelnik Darko Puljašić koji je kazao kako mu je izuzetna čast što može prisustvovati ovakvom događaju u Gradu Požegi. Zahvalio je biskupu Antunu što je osmislio ovakav projekt ljubavi. Izrazio je zadovoljstvo što Grad Požega i Požeška biskupija surađuju na dobrobiti požeških građana. Program je vodio Miroslav Paulić, profesor u Katoličkoj gimnaziji u Požegi, a svojim pjevanjem obogatili su ga Klapa sv. Lovre i Katedralni zbor predvođen orguljašem i zborovodnom Marijom Večerićem.

Požeški i posavski kraj hodočastili Gospi Voćinskoj

Prigodom blagdana Gospe Voćinske, 21. kolovoza, vjernici iz župa zapadnog i središnjeg dijela Požeške biskupije hodočastili su u Voćin. Središnje euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s četrdesetak svećenika.

Vršiti Božju riječ

Pozdravljajući nazočne svećenike i desetak tisuća hodočasnika, biskup je rekao: »Evo nas ponovno u Marijinom i našem Voćinu da bismo s njome bili večeras sabrano naše biskupijsko srce koje voli Boga, želi poput nje čuti Boga, Boga razumjeti, s Bogom se sporazumjeti i od Božje i po Božjoj riječi živjeti. Kakve li radosti, ali još veće naše i hrvatske šanse upravo u tom našem duhovnom koraku!« Podsjetivši da se nalazimo u Godini Božje riječi, biskup je kazao da »ovo, kao i druga hodočašća, želi biti posvećeno Božjem govoru i njegovoj Riječi pred kojom je Marija stajala sa svom pozornosti, ne tek ušiju, nego srca i cijeloga života. Neka nas ona večeras uči i pouči kako valja slušati i vršiti Božju riječ.« Podsjetivši na posebne okolnosti u kojima se nalazimo, ne samo zbog koronavirusa, nego i drugih nevolja, kazao je da »ovo hodočašće nije nimalo slabije zbog nešto manjeg broja hodočasnika nego prijašnjih godina jer su sudionici slavlj iz različitih dijelova Požeške biskupije u svom srcu donijeli onu puninu i snagu vjere kojom žele iskazati odanost i ljubav Isusovoj Majci i kojom žele da u njihove živote još dublje i još punije uđe Božja snaga. Što su životne okolnosti teže, to nam duhovne snage više treba. Mogli smo se bojati koronavirusa i ostati kod kuće. No, ne treba se bojati ničega, pa niti koronavirusa, nego treba biti oprezan znajući da nam je upravo u takvim okolnostima posebno potrebna Božja snaga i njegova pomoć.

U homiliji biskup je kazao hodočasnicih kako ih je lijepo vidjeti s povišenog oltarnog prostora tako brojne u Voćinu i da razmišlja kako li tek njihovu ljepotu vidi s neba Marija radujući se onome Božjemu što je ostvareno u njihovim srcima i dušama. Pohvalio je hodočasnike i zahvalio im za dolazak u Voćin, napose pješacima koji su se odvažili na naporan put od Davora, preko Nove Kapele, Pleternice, Požege i Stražemana te s daruvarske strane, unatoč tome što zbog pandemije koronavirusa pješačko hodočašće nije bilo službeno organizirano.

Pokretač života

Kazao je zatim kako sv. Pavao tvrdnjom u današnjem drugom čitanju da Duh Sveti u nama neprestano kliče: »Abba! Oče!« podsjeća da je molitva razgovor s Bogom u Duhu Svetom. Polazeći od naviještenog ulomka iz Djela apostolskih, gdje sveti pisac kaže da su se nakon Isusova uzašašća na nebo apostoli i drugi učenici vratili u Jeruzalem, ušli u »gornju sobu gdje su jednodušno i postojano molili s Marijom, majkom Isusovom«, biskup je istaknuo kako je time sveti pisac zabilježio da je Crkva otada do danas molitveno zajedništvo Isusovih učenika s Marijom, Isusovom Majkom. Biskup je pripomenuo kako neki biblijski stručnjaci sma-

traju da je »gornja soba« koju spominje sveti Luka u navedenom ulomku iz Djela apostolskih bila zapravo dvorana posljednje večere te je ustvrdio: »Gdje god se ljudi nađu zajedno da bi ušli u molitveni dijalog s Bogom, tu je 'gornja soba' u kojoj su se učenici u molitvi, snagom Duha Svetoga uzdigli k Bogu i koji svojom prisutnošću ostvaruje u njima onu dubinu postojanja i pobjedu života koju je ostvario u Isusu Kristu. Ako se odrekemo molitve, ostajemo prikovani za zemlju po kojoj teško hodamo. Ali kad se u molitvi uzdignemo na razinu Duha Svetoga, koji u nama šapće Bogu da smo njegovi sinovi i kćeri, onda Bog u nama ostvaruje ono što nam najbolje želi.« Biskup je poručio sudionicima slavlja da se naša Hrvatska ne uzdiže na višu razinu postojanja po našim ljudskim razgovorima, počesto zločestima i pokvarenima, nego po molitvi jednostavnih ljudi poput njih. Pozvao ih je da zamole Mariju neka kao nekoć s apostolima u dvorani posljednje večere bude moliteljica i s njima u njihovim obiteljima, da njihova molitva bude snažna po onom Duhu Svetom po kojem je Djevica u svom krilu Božju Riječ začela, po kojoj je živjela i na nebu proslavljena.

Osvrćući se na naviješteni evandeoski ulomak o Marijinu pohodu rođakinja Elizabeti i ustvrdivši kako su te dvije žene srcem koje je osjećalo i živjelo

za Boga hvalile Boga i pomagale jedna drugoj da ostanu vjerne njegovu djelu ostvarenom u njihovim životima, biskup je pozvao hodočasnike da i oni jedni druge podsjećaju i uvjeravaju koliko im je Božjih dobara na raspolaganju i da je stoga moguće da se i u njima snažnije ostvaruje Božji život, kao što se dogodio Marijinim zagovorom i u tolikim našim precima koji su se njezinom raspoloživošću otvarali primanju Božjih darova, molili ga da uđe u njihovo srce i bude pokretač njihova života.

Poslije poprične molitve uslijedila je mala procesija s likom Gospe Voćinske. Završavajući slavlje, biskup je pozdravio ovih dana pristiglog misionara Karla Prpića iz Kameruna u Africi te je pročitao pismo koje mu je po njemu uputio biskup Emmanuel Abbo iz biskupije Ngaoundéré u Kamerunu, u kojem je osobito zahvalio za novčanu pomoć Požeške biskupije svećenicima njegove biskupije po misnim intencijama koje su im dostavljene i od kojih žive u sadašnjem teškom stanju koronavirusa.

Biskup je pozvao nazočne da zamole Mariju neka kao nekoć s apostolima, u dvorani posljednje večere, bude moliteljica i s njima u njihovim obiteljima

Hodočašće obitelji s brojnom djecom u Voćin

Na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije – Veliku Gospu, 15. kolovoza, obitelji s brojnom djecom iz župa Požeške biskupije deseti puta hodočastile su u Voćin. Euharistijsko slavlje u voćinskom svetištu za velik broj hodočasnika koji su se rasporedili izvan crkve predvodio je biskup Antun Škvorčević.

Pozdravljajući nazočne članove obitelji i druge hodočasnike koji su im se pridružili, biskup je rekao da nas Marija ovdje u Voćinu uvijek dočekuje kao majka koja je bila vjerna Bogu od početka do kraja, primajući dijete Isusa i omogućujući mu da u obitelji raste u milosti Božjoj. Kazao je da joj ovim hodočašćem želimo povjeriti sve ono što nastojimo u svojim obiteljima ostvarivati kao Božje poslanje: vjernost u braku, primanje najvećeg dara – života, brojnu djecu, povjeriti joj sve ono što nam je u našoj svakodnevici teško i mučno, zahvaljivati za ono što je lijepo i Božje. Pozvao ih je da svi budu jedno srce u zajedničkoj pjesmi i molitvi u čast Isusovoj Majci te joj na taj način posvjedoče odanost i vjernost.

Liječenje Božjom ljubavlju

U homiliji, govoreći o značenju svetkovine Marijina uznesenja na nebo, biskup je protumačio kako nebo nije neko mjesto, nego Osoba, Bog koji ne samo da ljubi, već jest ljubav i koji njezinom snagom uzdiže čovjeka i drži na okupu sve stvoreno, preobražava ga i proslavljena sabire u puno zajedništvo svoga života, kazao je biskup. Istaknuo je kako apostol Pavao u ulomku drugoga današnjeg čitanja iz Prve poslanice Korinćanima to izražava na svoj način tvrdnjom da nas je stari čovjek, Adam, opredjeljenjem svoje slobode za zlo i grijeh udaljio od Boga i doveo na rub propasti, a novi čovjek, Isus Krist opredjeljenjem svoje slobode, prihvativši umiranje, izliječio nas Božjom

ljubavlju od ranjenosti na smrt. Apostol još dodaje kako je Krist prvina pobjednika nad smrću, a zatim slijede oni koji su njegovi. Biskup je istaknuo da je među njima prva Isusova Majka, uznesena tijelom i dušom u vječno zajedništvo Božje ljubavi te da nije beznačajno što je u konačnu stvarnost ljudskog postojanja zaslugom Isusa Krista ušla jedna žena.

Biskup je potom progovorio da nas apostol Ivan u prvom čitanju iz Knjige otkrivenja simboličkim viđenjem sedmeroglavog zmaja-sotone koji progona ženu-Crkvu, okrunjenu s dvanaest zvijezda, želeći joj proždrijeti tek rođenog sina, uvjerava kako je zlo i nakon što je Isus svojom ljubavlju pobijedio smrt i nadalje snažno prisutno među nama. Naglasio je kako Zli, protivnik Božji i protivnik života, prikazan u liku zmaja, želi onemogućiti djelo koje Bog posredstvom Crkve ostvaruje i zato je trajno progoni nastojeći usmrtniti Isusa Krista u ljudskim dušama, ali da Bog snagom Duha Svetoga stoji u obrani djela svoga Sina. Podsjetivši hodočasnike da su kršćani od davnina u liku žene iz Ivanova Otkrivenja prepoznali i Isusovu Majku, biskup je ustvrdio kako je u njoj oslikana sudbina Crkve. Zli, čija moć izgleda neizmjerena, nije jači i moćniji od djela Isusova, povjerena dvanaestorici apostola, koje označuje dvanaest zvijezda oko ženine glave. On može progoniti Isusa Krista i njegovu Crkvu, ali nikad neće moći poništiti njegovu pobjedu nad

zlom i smrću koje je ona nositeljica, a čiji je znak i jamstvo postala Marija svojom nebeskom proslavom, zaključio je biskup.

Obitelj je Božje djelo

Ustvrdivši kako je formula Marijina uspjeha bila vjernost Bogu u konkretnom životu, biskup je supružnicima iz obitelji s brojnom djecom poručio da oni svoju vjernost Bogu svjedoče kroz vjernost braku i spremnost na žrtvu ljubavi u rađanju i odgajanju djece. Brak i obitelj Božje su djelo, a ono je povezano s ljubavlju, koja je uvijek žrtva, kazao je biskup. Izrazio je uvjerenje kako su nazočni supružnici pogledom usmjerenim na Isusovu Majku i na ovom hodočašću razumjeli da njihove poteškoće i žrtve u braku i obitelji imaju smisao u svjetlu Isusove ljubavi s križa. Pozvao ih je neka se na ovom hodočašću obnove u svijesti vjere da se sreća ne postiže površnim, lagodnim i ugodnim životom, kako mnogi ljudi danas misle, nego ljubavlju koja je spremna na žrtvu. Stavio im je na srce Marijine riječi iz današnjeg evanđelja da Bog provodi svoj naum kroz malene i jednostavne ljude te ih je potaknuo neka ustrajno omogućuju Bogu da po njihovoj malenosti ostvaruje svoja velika djela, da ostanu sjedinjeni s onom patnjom i ljubavlju kojom je Isus Krist pobijedio smrt te on po njima usred naših hrvatskih umiranja ostvaruje pobjedu Božjeg života. Čestitao im je svetkovinu Marijina uznesenja na nebo sa željom i molitvom da svaki pojedin

od njih i svi zajedno budu poput Marije uzdignuti u puninu zajedništva Božjeg života, za koje smo stvoreni i za kojim čeznemo, a samo nam ga Bog može darovati.

Na svršetku slavlja biskup je članovima obitelji s brojnom djecom i drugim hodočasnima poručio da ih Marija razumije, da ih grli i želi na njihovu životnom putu pratiti svojom majčinskom ljubavlju.

Hodočašće Gospi od Suza

Na blagdan Gospe od Suza, 31. kolovoza, Marijini štovatelji iz Požeške biskupije hodočastili su u svetište Gospe od Suza u Pleternici.

Središnje euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević koji je na početku pred Gospinim likom, prenesenim u svečanoj procesiji iz crkve na vanjski oltar, uputio izraze hvale Isusovoj Majci o 65. obljetnici njezina štovanja pod spomenutim nazivom u Pleternici.

Pozdravljajući okupljeno mnoštvo, biskup je rekao kako pokušava zajedno s njima sabrati svoje srce pred silnom činjenicom da Bog nikada nije napustio čovjeka, ni u našoj hrvatskoj zemlji pa niti u ovom trenutku neredovitih i teških okolnosti uzrokovanih koronavirusom, potresom i poplavama, kao ni u našim osobnim životnim nevoljama. O tom nam na svoj način svjedoče i Marijine suze na njezinu liku u Sirakuzi 1953. godine, a od 1955. i u Pleternici. Mnogi su u njezinim suzama ovdje prepoznali istinu da je Bog s nama na našem životnom putu kao blizina koja voli, kao snaga koja nas nosi i kao svjetlo koje osvjetljuje naše tmine. Pozdravio je svećenike, redovnike i redovnice, ministrante i pjevače, napose suradnike pleterničkog župnika Antuna Ćorkovića koji su pripravili i vodili programe pobožnosti tijekom minulih osam dana kao i večerašnje slavlje. Pozdravio je majke i očeve, koji nose teret obiteljskog života, te među ostalima i predstavnike javnih vlasti na čelu s Josipom Aladrovićem, ministrom rada i mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike, izaslanikom predsjednika vlade Andreja Plenkovića. Sve sudionike slavlja pozvao je da večerašnje zajedništvo s Isusovom Majkom bude naša zavjetna molitva za osobno i za

jedničko hrvatsko dobro, napose da nas Marija svojim zagovorom štiti od zaraze koronavirusom.

Otajstvo suza

U homiliji biskup je kazao da je suza uvijek povezana s osobom, patnjom, da iza nje stoji jedna ljudska sudbina, tajna, otajstvo u koje nitko ne može prodrijeti do dna te zato pred suzama, osobito onima Isusove Majke, valja stajati s posebno sabranim srcem da bismo ih mogli razumjeti. Dodao je kako nam u tom pomažu sveta čitanja, uvodeći nas u dubine našeg postojanja, kojima na ovom hodočašću u Godini Božje riječi želimo posvetiti posebnu pozornost.

Polazeći potom od naviještenoga prvog čitanja, u kojem prorok Jeremija govori o plaču majke Rahele nad sudbinom svoje djece odvedene u sužanjstvo, biskup je ustvrdio kako je prorok čovjek koji i u najcrnijim vremenima, i u najgorim situacijama gleda i vidi na Božji način. On u Rahelinim suzama ne prepoznaje tek plač jedne majke nad izgubljenom djecom, već izraz tuge i žalosti što je izabrani narod iznevjerio svoga Boga i savez s njime i zbog toga izgubio svoje dostojanstvo i identitet te dospio u ropstvo. Prorok

vidi u Raheline suze utkanu sudbinu Božjeg naroda i kako se u njezinim suzama zrcali Božja istina o njemu, naglasio je biskup. Istaknuo je kako je Božji naum o nama konačno progovorio u suzama Gospodina našega Isusa Krista, za kojega pisac poslanice Hebrejima kaže da je »sa silnim vapajem i suzama prikazivao molitve i prošnje onome koji ga je mogao spasiti od smrti«, Ocu koji je uslišio njegove molitve i vapaje, po kojima je postao začetnik vječnog spasenja. Tako se u Isusu Kristu ostvarilo Jeremijino proročanstvo o Božjem narodu koje smo čuli na kraju današnjega prvog čitanja: »Jer koliko god mu prijetim, bez prestanka živo na njega mislim i srce mi dršće za njega od nježne samilosti«. To nježno i samilosno Božje srce očitivalo se u Isusu Kristu na križu, u njegovoj potpunosti predanosti, darovanosti za nas do kraja, do u smrt, te njegove suze nisu izraz slabosti, nego ljubavi moćnije od same smrti, ustvrdio je biskup.

Božanska primopredaja

U nastavku je biskup Antun kazao kako nam sv. Ivan u drugom čitanju iz Knjige Otkrivenja obznanjuje da se u Božjem samilosnom i nježnom srcu, objavljenom u Isusu Kristu, krije sav smisao svijeta i cijele povijesti čovječanstva te da zbog toga, vjerni njegovu djelu ljubavi, ni u jednom trenutku našeg postojanja nismo izgubljeni. Polazeći od toga, naglasio je da su ljudske suze koje izviru iz cjelovitog dara jedne osobe za drugu, gdje god se one pojave, povezane s onom moći Božje ljubavi u kojoj je ukorijenjen naš smisao, sloboda, punina života, spasenje i na svoj su način dioništvo na onoj dubini Božjega trojstvenog bitka, koja se ostvaruje po cjelovitoj darovanosti Oca za Sina, Sina za Oca u Duhu Svetom, vezi njihove ljubavi koja je dobila svoje povijesno očitovanje u Sinovljevu predanju na križu i u njego-

vu uskrsnuću. Biskup je ustvrdio kako nam današnje evanđelje svjedoči da je Marija pod Isusovim križem postala prva sudionica tog otajstvenog Božjeg djela, gdje se dogodila svojevrsna primopredaja cjelovitog Isusova predanja za nas kad je Isus predao svoju Majku učeniku Ivanu, a Ivana Majci. Kakve li božanske primopredaje! Biskup je ustvrdio kako Marija od toga dana, od početaka Crkve u dvorani posljednje večere, gdje je molila za učenike dar Duha Svetoga, pa sve do danas tijekom povijesti vrši svoju majčinsku zadaću tako da za nas moli i na nas primjenjuje cjelovito Isusovo predanje, darovanost za nas na križu, njegovu moć ljubavi kojom nas tješi i hrabri, s nama plače kao u Sirakuzi i ovdje u Pleternici, trajno nas usmjeravajući na ljubav koja pobjeđuje. Kakva li Marijina služnja!

Spomenuo je kako je sv. Ivan Pavao II., govoreći o Marijinim suzama u Sirakuzi, između ostalog rekao da su to suze ljubavi i zbog onih koji su se iznevjerili Bogu, koji ne drže ništa do Božje riječi, do cjelovite Božje predanosti za nas u Isusu Kristu na križu, do svete mise i svetih sakramenata, do poštenja i časti. U Marijinim suzama prisutna je njezina majčinska želja da Isusova darovanost za nas dopre do svakog ljudskog bića, utvrdio je biskup. Vratio se potom na početak homilije te je kazao kako ne zna do kraja govoriti o suzama, ni o našim ljudskim, a kamoli o Božjima, ali kako zna barem toliko da nam je kroz njih Bog posvjedočio da je on biće koje živi darovanost za nas ljude te je u njima posvjedočena božanska duboka, otajstvena istina kojoj se divi, za koju mu zahvaljuje, kojoj se klanja. Spomenuo je kako to prepoznaje i u Marijinim suzama pod križem i u njezinim suzama u Sirakuzi, o kojima govori i ovaj njezin lik u Pleternici. Poželio je da Marija majčinskim služenjem obnovi u svim hodočasniciima svijest vjere te ih njezinim zagovorom zahvati snaga djela ostvarena u suzama Isusa Krista, po kojem nas je Bog pohodio i oslobodio smrti i pakla.

Nakon popričesne molitve biskup je pozvao hodočasnike da zahvale Mariji za njezino služenje našim dušama u Pleternici tijekom 65 godina, za sve Božje što je unosila u naše živote. Mnoštvo je vjernika službom svjetla, pohvala i molbenica upućivalo svoju odanost i ljubav Gospi od Suza, čiji je lik u maloj procesiji bio pronesen liturgijskim prostorom.

Zamolio je Gospu od Suza da svojim zagovorom pomogne da u nama ne oslabi plod muke njezine Sina te da bude snažno jamstvo pobjede u svim našim sadašnjim i budućim životnim nevoljama.

Blagdan Male Gospe u Voćinu

Na blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije, 8. rujna, nekoliko tisuća vjernika iz župa Slavonsko-podravskog arhiđakonata tradicionalno je hodočastilo u marijansko svetište u Voćin. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s arhiđakonom Vladom Škrinjaricom i svećenicima iz Virovitičkog, Slatinskog i Našičkog dekanata.

Nakon što je ulazna procesija stigla iz crkve na liturgijski prostor pod nebom, biskup je Gospi Voćinskoj pred njezinim likom uputio pozdrav na koji su hodočasnici odgovorili pjevanim poklikom »Blažena ti što povjerova!«.

Božji sinovi i kćeri

Pozdravljajući potom nazočne, osobito pješake, biskup je rekao da se pridružujemo onim mnoštvima hodočasnika koja su tijekom minulih desetljeća i stoljeća dolazila u Voćin donoseći svoje vjerničko, plemenito srce kojim su željeli iskazati odanost i zahvalnost Isusovoj Majci što je bila uvijek s nama, a osobito u teškim vremenima i nevoljama, hrabrila nas Božjim hrabrostima, ulijevala u nas osjećaje neprevrtljivih Božjih nada te kroz sve životne kušnje nismo bili poniženi i u strahu, nego uvijek kao Božji sinovi i kćeri dostojanstveno u nadi. Kazao je da je među nevoljama koje nas prate i opasnost od koronavirusa naglasivši kako nam je Marijina pomoć potrebna što je opasnost veća. Povjerio je Mariji da sve naše poteškoće, nevolje i trpljenja, osame i siromaštvo sjedini s Isusovim slabostima i trpljenjem na križu, da one u

njemu postanu njegova i naša pobjeda. Hodočasnike je pak pozvao da sabranim srcem i raskajanom savješću sudjeluju u misnom slavlju.

U homiliji biskup je kazao kako ga zaštitne maske na njihovim licima potiču da u razmišljanju o Božjoj riječi krene od njih samih. Ustvrdio je kako nam one svjedoče Božju poruku da smo slaba i krhka bića, ugrožena bolestima i drugim nevoljama te da činimo dobro kad čuvamo zdravlje tijela slušajući preporuke onih koji su u tome stručni. Ali to nije dostatno, ustvrdio je biskup, i naglasio: »Postoji naša duša, naša savjest, naše srce, dubina našeg bića, neponovljivost i jedinstvenost naše osobe. Ako zdravstveno obranimo svoje tijelo od koronavirusa, a duša nam plače jer joj nije dobro i ako nam je srce zaraženo nekom duhovnom bolešću, onda nam fizička obrana nije dovoljna«. Kazao je kako si večeras na ovom hodočašću želimo posvijestiti da nam je potrebna cjelovita zaštita i tijela i duše koju nam jedino Bog može pružiti, a Marija, koju naziva-

mo »zdravlje bolesnih«, svojim zagovorom izmoliti.

Polazište – Isusov križ

Tumačeći evanđeoski ulomak o rodoslovlju Isusa Krista, biskup je ustvrdio kako nas Božja riječ nabranjem imena u tom rodoslovlju želi podsjetiti da je Bog bio prisutan u svim starozavjetnim naraštajima, djelujući i pripravlajući ono središte povijesti koje će se Marijinom suradnjom ostvariti u Isusu Kristu, i da on nastavlja i dalje tražiti u svakom vremenu suradnike s kojima će ostvarivati svoje spasnosne naume. Podsjetivši kako često čujemo da u Hrvatskoj nedostaje radnika, osobito u nekim granama gospodarstva kao što je, primjerice, građevinarstvo, istaknuo je da Bog i danas u Hrvatskoj traži radnike i želi suradnike. Pripomenuo je kako nam povijest spasenja otkriva znakovitu činjenicu da Bog svoje suradnike ne pronalazi među zemaljskim velikanima i moćnicima, nego u malenim i neznatnim ljudima, koji dolaze iz neznatnih gradova i naselja kao što je

Betlehem, kako nam svjedoči prorok Mihej u ulomku prvog čitanja, koji je Bog izabrao za mjesto rođenja svoga Sina. Kakve kvalifikacije traži Bog za svoje radnike i suradnike, upitao je biskup, te je ustvrdio da su to one iste vrline i kreposti kojima se odlikovala Blažena Djevica Marija: malenost, neznatnost, poniznost, vjernost, potpuna predanost Božjoj volji i raspoloživost za suradnju s njime. Naime, Bog kao da se ne usuđuje izlagati svoje planove i predlagati onima koji su zauzeti velikim zemaljskim poslovima, od nekadašnjih careva i kraljeva do suvremenih svjetskih moćnika, nego malenim i jednostavnim ljudima čije je srce istinski budno za Boga.

Pozvao ih je neka oni poput Marije o sebi razmišljaju i djeluju s polazišta Isusova križa i njegove uskrasne pobjede dok neki ljudi u Hrvatskoj polaze u svom djelovanju sa svojih ljudskih polazišta. Kazao je kako on kao biskup, zajedno s nazočnim svećenicima i vjernicima, želi večeras iz ovog svetišta poručiti Bogu da on u njima, malim i neznatnim ljudima iz slavonsko-podravskog dijela Hrvatske ima svoje radnike i suradnike s kojima može računati i koji uz Marijin zagovor i pomoć svakodnevno nastoje ostvariti njegov naum o njima, kroz molitvu i osluškivanje Božje riječi, a osobito po sudjelovanju na svetoj misi i primanju svete pričesti, koju su crkveni oci nazivali »lijekom besmrtnosti« te životom u skladu s kršćanskim pozivom. Na kraju misnog slavlja uslijedila je mala procesija s likom Gospe Voćinske koja je prolazila kongresnim prostorom te su joj vjernici uzdizanjem svijetla, hvalbenim poklicima, pjesmama i molitvenim zazivima iskazivali čast, zahvalnost i odanost.

Predvečerje Male Gospe na »Gospinom polju«

U predvečerje blagdana Rođenja Blažene Djevice Marije – Male Gospe, 7. rujna, vjernici iz posavskog dijela Požeške biskupije hodočastili su u marijansko sveto mjesto iz predosmanlijskog vremena, na Gospino polje kod Bilog Briga u župi Vrbova. Misno slavlje predvodio je požeški biskup Antun Škvorčević.

U svom pozdravu svećenicima, redovnicama, bogoslovima i brojnim hodočasnicima izrazio radost što je ponovno s njima na Gospinu polju u predvečerje blagdana Marijina rođenja. Kazao je kako ih sve sabire u sveto misno otajstvo, koje slavimo s Marijom, Isusovom majkom koja je, kako svjedoči i ovo sveto mjesto, tijekom povijesti našega hrvatskog naroda hodila s nama u mnogim našim nevoljama i bila s nama pod našim hrvatskim križevima. Jedan od križeva koji nas trenutno pritišće jest koronavirus. Ali dokle god je Bog s nama i Marija svojim zagovorom i majčinskom ljubavlju bdije nad nama, mi nismo beznađni ljudi, nego osobe koje žive od povjerenja u Boga i od oslonjenosti na njega, ustvrdio je biskup.

Najveće Božje djelo

U homiliji biskup je kazao kako vijesti o broju novooboljelih od koronavirusa i druge novosti koje svakodnevno slušamo zapravo ne donose nešto istinski novo i čini nam se kako u našem svijetu zapravo i nema nekih pravih inicijativa, već se stalno vrtimo u krugu manje više istih pitanja i problema. Međutim, postoji istinski nova vijest, ustvrdio je biskup, obznanjena i danas u naviještenoj Božjoj riječi. U ulomku drugog čitanja iz Pavlove Poslanice Rimljanima čuli smo da se u svima onima koji ljube Boga ostvaruje najveća Božja novost – „suobličnost slici Sina njegova“, prvorodenca među mnogom braćom. Krštenjem smo u njemu postali Božji sinovi i kćeri, prostor u kojem on odjelotvoruje svoju najveću inicijativu – naše spasenje. Postoji svijet Božjeg djelovanja i danas u Hrvatskoj. Pitanje je koliko nas ima, poput Marije, osjetljivih za to

Božje djelo, upitao je biskup. Nastavio je kako je Marija bila jednostavna i skromna nazaretska djevojka u kojoj je odjekivalo sve što je Božje, ona je to Božje razumjela i s Božjim djelom željela surađivati. Sv. Pavao tvrdi u spomenutom čitanju da s obzirom na nas ljude postoji Božje predodređenje koje napose vrijedi za Mariju. No, ono nije prisila jer Bog uvijek poštuje našu slobodu, ustvrdio je biskup, nego je svjedočenje prvenstva Božje inicijative koja želi pokrenuti našu slobodu da surađuje na njegovu projektu ljudskog spasenja. Potkrijepio je to evanđeoskim ulomkom u kojem Matej u Isusovu rodoslovlju nabraja mnoge starozavjetne osobe po kojima je Bog, poštujući njihovu slobodu, pripremao Isusov dolazak, usred onih koji mu nisu bili vjerni. Kazao je kako Marija zatvara taj krug jer je u njoj Bog snagom Duha Svetoga ostvario svoje najveće djelo: utjelovljenje svoga Sina Isusa Krista, u čijoj je pobjedi nad zlom i smrću naša najveća konačna sudbina. Marija nam poručuje kako je djelo koje je Bog za nas ostvario u njezinu Sinu Isusu Kristu najveća, najvažnija i najsudbonosnija novost u Hrvatskoj. Stoga nas ona neprestano potiče da ne ostanemo ravnodušni pred tim Božjim djelom, već da živom vjerom, nadom i ljubavlju surađujemo na njemu po njezinu primjeru.

Kršćanska zadaća

Biskup je kazao hodočasnicima kako je usred ugroze koronavirusom naša važna kršćanska zadaća pitati se što je Božja volja u ovim okolnostima. U

U ovom trenutku našeg postojanja zacijelo je i koronavirus Božji govor i poziv da se ispitamo jesmo li čvrsto na tlu svog postojanja, vjerom ukorijenjeni u Boga, ili smo ispunjeni strahom.

ovom trenutku našeg postojanja zacijelo je i koronavirus Božji govor i poziv da se ispitamo jesmo li čvrsto na tlu svog postojanja, vjerom ukorijenjeni u Boga ili smo ispunjeni strahom. Postoji opasnost da koronavirus oslabi naše sudjelovanje u djelu Božjeg spasenja, ustvrdio je biskup. Potaknuo je hodočasnike da, poštujući sve mjere opreza, ne zapuste Boga i svoj vjerski život, napose sudjelovanje na svetoj misi i drugim sakramentalnim slavljinama, da posvjedoče kako im je Bog to potrebniji što je opasnost veća. Izrazio je uvjerenje da su i na ovo hodočašće došli upravo iz želje da nutarnja duhovna snaga u njima pobijedi svaki njihov strah u uvjerenju da je Bog s njima i onda kad moraju proći i dolinom smrti, kako veli psalmist. Pozvao ih je da poput Marije, čije je srce bilo sabrano i pozorno

u osluškivanju Božje riječi, i oni u Hrvatskoj budu pozorni za Božju riječ, ne dopuštajući nikome i ničemu da im oduzme ili otupi sluh srca za razumijevanja Božjeg govora, te da nastoje u svom osobnom i zajedničkom životu biti suobličeni Isusu Kristu i svrstani među prvine uskrasnica. Zahvalio je Gospi što nas ne napušta ni u ovom trenutku našega osobnog i zajedničkog života i što nas svojom prisutnošću i na ovom hodočasničkom mjestu ohrabruje da sjedinjeni s Isusom Kristom budemo oslobođeni svakog straha te postanemo s njim pobjednici.

Nakon poprične molitve uslijedila je mala procesija s Gospinim likom, tijekom koje su hodočasnici, ostajući na svojim mjestima, Mariji upućivali zazive i poklike te joj pjesmama iskazivali svoju ljubav i odanost.

Velika Gospa u Kloštru

U predvečerje svetkovine Uznesenja Blažene Djevice Marije – Velike Gospe, 14. kolovoza, euharistijsko slavlje u starodrevnom svetištu Kloštar kod Slavonskog Kobaša predvodio je biskup Antun Škvorčević. Uvodeći u misno slavlje, biskup je rekao da i mi želimo večeras, s mnoštvom vjernika koji su stoljećima dolazili u ovo svetište, uprijeti svoj pogled srca na Marijin lik u kojem su mnogi pronalazili utjehu, snagu i sigurnost na svom životnom putu. U homiliji biskup je kazao da je Kloštar prvo svetište u koje je kao dječak hodočastio iz Davora te je naglasio kako je najprije ovdje, a onda i u drugim svetištim koja je kasnije pohađao kao svećenik i biskup, sve dublje shvaćao koliko su važna takva sveta mjesta jer nam Bog

u njima pruža milosnu prigodu da se zagledani u Isusovu Majku naučimo promatrati svijet njegovim očima, pročistimo svoju dušu da ona ne budu duhovno zapuštena i da nam srce ne ostane pomračeno zloćom, sebičnošću i mržnjom, nego budno vjerom i osjetljivo za Boga i čovjeka.

Polazeći od naviještenoga evanđeoskog ulomka, u kojem je Isus nekoj ženi iz mnoštva, koja je javno pohvalila i nazvala blaženom njegovu Majku, odgovorio da su »još blaženiji oni koji slušaju riječ Božju i čuvaju je«, biskup je podsjetio sudionike slavlja da se u Požeškoj biskupiji nalazimo u Godini Božje riječi. Podsjetio kako čovjeka može iznutra zahvati zla i pokvarena riječ te on u dubini svoga bića biva pomračen i postaje dionikom zloga i

gubitničkog svijeta. Tuga nas hvata kad vidimo i čujemo kakvih sve zlih i pokvarenih riječi ima u našem javnom prostoru, napose u svakovrsnim medijima, posebno digitalnim, ustvrdio je biskup te je zapitao tko to kod nas misli da se može živjeti od loše, zločeste, mračne riječi te je na sve načine, virtualno i stvarno širi.

Podsjetivši hodočasnike kako Marija nije dopustila da u njezino srce uđe zla riječ, već je trajno bila slušateljica Božje riječi, biskup ih je potaknuo neka se pred njom ispituju jesu li možda zarobljenici nemoćne ljudske riječi, zbog čega je onda i sve drugo oko njih nemoćno i poniženo, te da po Marijinu uzoru i zagovoru, i tolikih drugih svetih ljudi, nastoje biti ispunjeni Božjom riječju. Pozvao ih

je da svakodnevnim čitanjem Svetog pisma promišljaju o Božjim naumima s nama ljudima i s našim svijetom jer oni u konačnici određuju našu sudbinu, a ne naši ljudski, politički i gospodarski programi i projekti, koliko god hvaljevrijedni oni mogu biti. Na tom tragu pozvao ih je da, dok surađuju u europskim i drugim časnim i poštenim projektima, budu ljudi s kojima Bog u Hrvatskoj može poduzimati svoje inicijative i ostvarivati svoje božanske projekte.

Nakon popričesne molitve umjesto zavjetne procesije održana je pobožnost pohvala i molbi Isusovoj Majci pred zavjetnom slikom Gospe Kloštarske.

Blagdan Marijina rođenja u Kutjevu

Na blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije – Malu Gospu, 8. rujna, misno slavlje u svetištu Gospe Kutjevačke predvodio je izaslanik požeškog biskupa Antuna Škvorčevića, generalni vikar Josip Krpeljević, u zajedništvu s mjesnim župnikom Marijanom Đukićem i svećenicima Kaptolačkog dekanata na čelu s dekanom Marijom Sanićem. Na početku misnog slavlja vjernicima kutjevačke Župe Rođenja Blažene Djevice Marije na čelu sa župnikom Marijanom Đukićem čestitao je svetkovinu njihove zaštitnice, a nazočnom gradonačelniku Josipu Budimiru i svim građanima grada Kutjeva čestitao je Dan grada.

U homiliji predvoditelj je slavlja ustvrdio kako ovim blagdanom zatvaramo krug ljetnih hodočašća u marijanska svetišta, započet na svetkovinu Marijina uznesenja na nebo – Veliku Gospu. Kazao je kako je to

svojevrsni krug »od rođendana do rođendana« napomenuvši da smo se na Veliku Gospu spomenuli Marijina rođenja za nebo, a da se na današnji blagdan – Malu Gospu spominjemo njezina zemaljskog rođenja. Spomenuo je kako je znakovito da između ova dva rođendana u Pleternici častimo Mariju kao Gospu od Suza, čime se podsjećamo da je naš zemaljski život od rođenja do smrti obilježen suzama zbog patnji i trpljenja kojima smo pogođeni naglasivši da će te patnje i trpljenja uroditi radošću vječnog života, prema riječima Svetog pisma:

»Oni koji siju u suzama, žanju u pjesmi«. Ustvrdivši kako slavlje Marijina rođenja za zemaljski život ne bi imalo smisla bez njezina rođenja za vječni život u nebeskoj slavi, pozvao je hodočasnike da otvore svoja vjernička srca Bogu i dopuste mu da se Marijinim zagovorom i pomoći sva-

kodnevno rađa u njihovim srcima i dušama po slušanju i vršenju Božje riječi, a osobito po slavljenju svete misne žrtve.

Na svršetku misnog slavlja župnik Marijan Đukić zahvalio je hodočasniciima što su unatoč posebnim okolnostima zbog opasnosti od koronavirusa

su sudjelovali na ovom slavlju kao i svima onima koji su mu pomogli u njegovoj organizaciji. Župljane pak kutjevačke župe izvijestio je o restauratorskim radovima u crkvi naglasivši osobitu povijesnu i umjetničku vrijednost kipova koji se u njoj nalaze.

Dvadeset i peta obljetnica progona banjalučkih Hrvata u Davoru

Prigodom 25. obljetnice prijelaza prognanih Hrvata iz banjalučkog kraja preko Save u Davor biskup Antun Škvorčević predvodio je 16. kolovoza u župnoj crkvi u Davoru euharistijsko slavlje. U zajedništvu s kanonicima požeškoga Stolnog kaptola spomenuo se i pokojnog kanonika Marka Pišonića, rodom iz Davora, o šestoj obljetnici njegove smrti.

U homiliji biskup je podsjetio kako su prije 25 godina o svetkovini Velike Gospe više tisuća Hrvata banjalučkog kraja i muslimana protjerani iz svojih domova i domovine Bosne i Hercegovine te najvećim dijelom prisiljeni otići u Hrvatsku preko rijeke Save kod Davora, a da nisu bili krivi ni za što. „Pod vodstvom tadašnjeg župnika Stipe Josipovića i načelnika Općine Alojza Jakirčevića primili ste ih s posebnim razumijevanjem te im s velikim suosjećanjem i ljudskošću posvjedočili svoju kršćansku ljubav. Od srca vam zahvaljujem za nezaboravno djelo koje ste učinili, nadu koju ste im podarili te molim Gospodina da vam za sve uzvati svojim nebeskim dobrima“, poručio je biskup.

Svjedočenje kršćanske ljubavi

„Protjerani banjalučki katolici i muslimani, razasuti diljem Hrvatske i svijeta“, nastavio je biskup, „trpe zbog nanesene nepravde i oduzetog dostojanstva te u ovoj svetoj misi njih same, i nemoć koju osjećaju pred počinjenim zlom, povjeravamo Bogu, jedinom Gospodaru povijesti i sucu ljudskih srdaca, da sve ponižene obdari pravednošću svoje milosrdne ljubavi, objavljene u smrti i uskrsnuću našega Gospodina Isusa. Molimo i za one koji su im nanijeli zlo da ga prepoznaju, za njega se pokaju i ispričaju te na taj način pruže barem neku zadovoljštinu onima koje su teško povrijedili.“

Kršćanin, a napose crkveni čelnici, pozvani su s Božjih polazišta djelovati u društvu tako da se ono izgrađuje u evanđeoskim civilizacijskim vrijednostima, istaknuo je biskup.

Evanđeoski univerzalizam

Polazeći od liturgijskih čitanja, biskup je ustvrdio kako je kršćanstvo utemeljeno u radikalnoj Božjoj otvorenosti u Isusu Kristu za svako stvorenje. „Potrebno je, kako ponavlja Matej evanđelist, prihvatiti da 'pravi Izrael' ne ide više putem rasno-nacionalne pripadnosti, nego se ostvaruje samo opredjeljenjem vjere te je kršćanin poput svoga Gospodina visoko osjetljiv za svakog čovjeka, bez obzira na njegovu rasnu, nacionalnu, socijalnu, svjetonazorsku ili bilo koju drugu usmjerenost koji njeguje poštovanje prema svakoj osobi, promiče zajedništvo među ljudima, zauzima se za praštanje, pomirenje i mir, za koje je Isus položio svoj život“, poručio je biskup.

Zatim je nastavio: „Ako u svjetlu navedenoga evanđeoskog univerzalizma promotrimo stanje međuljudskih odnosa kod nas, otkrit ćemo kod mnogih ljudi još uvijek prisutnu svijest – kako na nacionalnoj, tako na crkvenoj razini – da postoje 'naši i tuđi' te prema našima imamo jedno mjerilo ponašanja, a prema tuđima drugo. To je zamjetljivo i u presudbama onoga što se dogodilo

za vrijeme i nakon II. svjetskog rata kao i u domovinskom ratu. Navedeni pristup, ima svoje očitovanje i u međuljudskim odnosima na drugim razinama života, kad se među ostalim u svakom pogledu daje prednost pripadnicima vlastite nacionalnosti, vjere, stranke, podrijetlu, 'rodijaštvu' i tako postavlja temelj koruptivnom djelovanju, koje ne cijeni jednako svakog čovjeka. Kršćanin, a napose crkveni čelnici, pozvani su s Božjih polazišta djelovati u društvu tako da se ono izgrađuje u evanđeoskim civilizacijskim vrijednostima. Kršćanska je poruka ljubav i poštovanje prema svakom čovjeku! Ta je poruka upućena svakom čovjeku, a ne nekoj skupini čistih ili odabranih. Kršćanstvo je otvorenost svim ljudskim vrijednostima, ono je borba protiv svake rasne prepreke, ograničenosti na boju kože ili određenu kulturu, ono je pažnja prema siromašnima i odbačenima, ne zato 'jer viču za nama', kako kažu apostoli za ženu Kanaanku u današnjem evanđelju, nego zato što je u njih često 'uistinu velika vjera'.“

Završavajući homiliju, biskup je rekao: „U duhu izazova naviještene

Božje riječi želim vas na kraju zapitati: jeste li vi Davorci velikim žarom ljubavi pomogli prognanim Banjalučanima prije dvadeset i pet godina samo zato što su oni po nacionalnosti i vjeri većinski naši ili s navedenog naslova vjere? Usudujem se odgovoriti da ste to učinili s polazišta evanđeoske osjetljivosti za svakog čovjeka. Jer kad su se u vrijeme II. svjetskog rata po odredbi onodobnih vlasti morale rušiti pravoslavne crkve u Hrvatskoj, vi ste se na čelu s načelnikom Općine Đurom Ivančićem zauzeli da ona u Davoru bude spašena. Iz sela nisu u to doba, a ni kasnije, tjerani ili ubijani Srbi. Na svaki poziv prikupljanja karitativne pomoći za bilo koje potrebe vaša velikodušnost je i danas među prvim u našoj Biskupiji, premda niste prvi u bogatstvu. Neka Gospodin zagovorom svoje Majke pomogne da ostanete čvrsti u vjeri i tako ukorijenjeni u Isusovu djelu ostvarenom za nas njegovom smrću i uskrsnućem, da djelujete s poštovanjem prema svakom čovjeku, a praštanjem i pomirenjem ondje gdje je zlo progovorilo, te pridonosite civilizaciji ljubavi u našoj hrvatskoj domovini.“

Na svršetku misnog slavlja biskup je zahvalio Davorcima što su se u ovo slavlje uključili svojom molitvom, pjesmom i svime onime što nose kao dragocjenu tradiciju vjere svoje župe. Zahvalio im je za sve dobro i plemenito što nastoje činiti, a osobito za ono što su učinili za prognane Banjalučane. Zahvalio im je što mole za njega kao župljani njegove rodne župe. Osobitu zahvalnost izrekao je pjevačicama koje čuvaju i njeguju liturgijsko pjevanje jer je na čast Bogu i na duhovnu izgradnju svih nas.

Blagoslov nove crkve u Smrtiću

U Smrtiću, filijali Župe Duha Svetoga u Gornjim Bogićevcima 20. rujna biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje i blagoslovio novoizgrađenu crkvu sv. Antuna Padovanskog.

Župnik fra Ivo Brezović prikazao je tijekom izgradnje crkve zahvalivši dragom Bogu što su dočekali dan njezina dovršenja. Zahvalio je bivšem župniku fra Jozi Bošnjakoviću i župnim vikarima fra Ivanu Franiću i fra Mladenu Ravliću, gradovima Slavonskom Brodu i Novoj Gradiški, općinama Stara Gradiška, Okučani i Gornji Bogićevci, kumovima crkve, svim donatorima i štovateljima sv. Antuna Padovanskog koji su svojim prilogom pomogli izgradnju crkve. Osobitu zahvalnost uputio je biskupu Antunu za njegovu brigu i pomoć u njezinoj izgradnji te ga je zamolio da je blagoslovi. U ime mještana Smrtića, Trnave i Ratkovca biskupa je pozdravio Petar Kičić mladi te mu je zajedno s Andrejom Majdandžićem uručio prigodni dar.

Tko liječi rane duše?

Uvodeći u misno slavlje, biskup Antun zahvalio je župniku fra Ivi na pozdravnim riječima i iznesenim podacima o novoizgrađenoj crkvi te za pažnju koju su mu iskazali mladi svojim darom. Pozdravio je nazočne svećenike među kojima su bili fra Ilija Stipić, koji je nekoć kao župnik gornjobogićeva-

ke župe dao velik doprinos u izgradnji crkve, gvardijan petrićevskog samostana fra Domagoj Šimić, izaslanik provincijala Franjevačke provincije Bosne Srebrene fra Joze Marinčić, fra Duje Ljevar te Branko Gelemanović, župnik Župe Bezgrješnog začeca BDM iz Nove Gradiške, Josip Bogović, župnik iz Rešetara te Matej Siluković, tajnik. Biskup je izrazio radost što može blagosloviti novoizgrađenu crkvu u Smrtiću gdje su se prije 25 godina naselili prognanici iz banja-lučkog kraja. Kazao je kako je svjestan da u njihovim dušama, osobito onih starijih, još uvijek nisu zacijelile rane zbog progona iz rodnog kraja, ali da također zna kako te rane može liječiti samo Bog svojom prisutnošću među njima, napose po misnoj žrtvi kojom je Gospodin Isus pobijedio smrt, a koja se slavi u novoizgrađenoj crkvi. Uz zahvalnost fra Ivi i fra Iliji osobitu zahvalnost izrekao je fra Josipu Boš-

njakoviću koji je nakon ratnih stradanja i razaranja velikom zauzetošću djelovao u župi Gornji Bogićevci ostavivši duboki trag po svemu onome što je učinio da se starosjediocima nakon povratka iz progonstva i doseljenicima omogući da izgradnjom razorene crkve i njihovih domova mogu živjeti u dostojanstvu. Zamolio je Gospodina da sve koji su bili djelatni u izgradnji crkve sv. Antuna u Smrtiću, kao i na izgradnji njihova župnog zajedništva, obdari svojim božanskim darovima. Slijedio je zatim blagoslov crkve.

Neprolaznost života

Na početku homilije biskup se zanimao jesu li sudionici slavlja dobro ustvrdili da odgovor ovisi o polazištu s kojeg prosuđuju svoje stanje. Ako krenu od izvanjskih okolnosti - progona prije 25 godina koji ih je duboko ponizio, ugroze koronavirusom, materijalnog siromaštva, odgovor će biti da su loše. Ali, kazao je, ako pođu od činjenice da je Bog s njima te da je u njegovim rukama njihova konačna sudbina, ne mogu drugačije odgovoriti nego kako to običavaju reći djeca u našim katoličkim školama - da su „super“, iznad svih svojih nemoći, zloće, promašaja i svakog besmisla. Istaknuo je kako nas prorok Izaija potiče u današnjem prvom čitanju da tražimo Boga, da mu se vratimo jer je on pun smilovanja i velikodušan u praštanju, čiji su puti iznad naših puteva i čije su misli iznad naših misli; jednom riječju - koji je potpuno drugačiji i veći od nas ljudi. Kazao je kako nas sv. Pavao u drugom čitanju iz poslanice Filipljanima uvjerava da toga potpuno drugačijeg Boga možemo susresti u konkretnoj osobi Isusa Krista, utjelovljenog Sina Božjega koji je

trpio s nama naša trpljenja i umirao s nama naša umiranja, s nama u svemu jednak, osim u grijehu da nam Bog po njemu bude blizu svojim spasenjem i da mi s njime budemo pobjednici nad našim nemoćima i umiranjima. Bog se u Isusu Kristu spustio u našu prolaznost i umiranje da bismo se mi u svetom krštenju i u drugim sakramentima po Isusu Kristu uzdignuli u neprolaznost Božjeg života u onostranosti, zaključio je biskup.

Kazao je kako nas Isus u evanđeoskom ulomku poučava da se ta naša uzdignutost u njemu do neba naziva »kraljevstvo nebesko«, »kraljevstvo Božje« te nas potiče da pred tom činjenicom ne ostanemo ravnodušni, nego se cijelim svojim bićem opredijelimo za Božje, a ne za prolazna ljudska kraljevstva, vladavine i sustave.

Zgrada crkve koju danas blagoslivljamo služi da se u njoj okupljamo slušati Božju riječ, njegovu istinu o nama, primati u svetoj pričesti plod Isusove darovanosti na križu za nas te na taj način postajati dionici one punine života koju nam je Bog omogućio u svome Sinu Isusu Kristu kako bi svatko od nas ovdje u Hrvatskoj, u Bosni i Hercegovini, ili drugdje gdje se zateknemo, bio darovanost za druge, ustvrdio je biskup. Pozvao je sudionike slavlja neka danas s obnovljenim oduševljenjem kažu Bogu da je on njihova istina. Naglasio je kako se Crkva Isusova najpotpunije ostvaruje kad u njoj nastojimo živjeti zajedništvo polazeći od Božje riječi i živjeti od onoga što na oltaru slavimo. Zamolio je sv. Antuna da svojim zagovorom pomogne da tako bude u Smrtiću, u gornjobogićevačkoj župi, u našoj Požeškoj biskupiji, u našoj domovini Hrvatskoj i u cijelom svijetu.

Misa na spomen poginulih u Četekovcu, Čojlugu i Balincima

U predvečerje 29. obljetnice ubojstva 24 civila iz Četekovca, Čojluga i Balinaca biskup Antun Škvorčević predvodio je 3. rujna misno slavlje u crkvi sv. Terezije Avilske u Mikleušu, filijali župe Nova Bukovica, koja se nalazi u blizini spomenutih naselja. Koncelebrirao je Mario Matijević, mjesni župnik, Vladimir Škrinjar, župnik u Podravskoj Moslavini i arhitekton Slavensko-podravskog arhidiakona te svećenici Slatinskog dekanata na čelu sa slatinskim župnikom i dekanom Draganom Hrgićem. Na početku slavlja župnik Matijević je u ime rodbine stradalih župljana uputio biskupu Antunu izraze dobrodošlice i zahvalnosti za predvođenje spomena na poginule. Pozdravljajući nazočne, biskup je kazao kako je dostojno da župa Nova Bukovica pamti svoje župljane koji su preminuli tijekom njezine povijesti, a napose one koje je ljudska zloća ponizila oduzimajući im život nasilnom smrću. Spomenuo je kako smo se okupili oko oltara, zahvalni što Bog nije zaboravio biće, te suosjećajnim pamćenjem povjeravamo poginule župljane Isusovoj žrtvi ljubavi na križu, koju slavimo u ovoj svetoj misi.

Nakon naviještenog evanđelja biskup je zamolio župnika Matijevića da pročita imena svih 24 ubijenih mještana Četekovca, Čojluga i Balinaca. Protumačio je potom da to činimo kako ne bismo upali u napast početi najprije govoriti o zlu koje se dogodilo i o onima koji su ga počinili, nego

Biskup je pozvao je sudionike slavlja neka ih spomen na njihove poginule mještane potakne da ne budu ljudi one ljudske „mudrosti“, nego da ostanu učenici Božje mudrosti.

da nam prvi pred očima budu naši poginuli i da ih promatramo u svjetlu naviještene Božje riječi. Apostol Pavao u ulomku prvog čitanja iz Prve poslanice Korinćanima osvrće se na stanje kršćanske zajednice u gradu Korintu, koja je bila razdirana podjelama. Naime, njezini su se članovi prema svojim ljudskim mudrostima i svidanjima opredjeljivali jedni za Pavla, drugi za Apolona, treći za Kefu

ili neke druge koji su im propovijedali Isusa Krista. Apostol Pavao ih prekorava što su pritom smetnuli s uma najvažnije, a to je da – bez obzira koji ih je apostol ili učenik oduševio svojim propovijedanjem – oni u konačnici nisu za njih umrli te oni pripadaju Isusu Kristu, ustvrdio je biskup. Kazao je kako je Pavlova poruka da je ljudska mudrost u Božjim očima ludost, aktualna i danas te nam Isus Krist

treba biti najvažniji jer jedino on ima odgovor na najsudbonosnija pitanja našeg postojanja. I to ne samo za nas žive nego i za preminule. Stoga ne smijemo dopustiti da u spomenu na naše poginule na prvom mjestu budu oni koji su im nanijeli zlo, samouvjereni da su njihove ubojite namjere i čini djela ljudske mudrosti, a koja je u Božjim očima ludost. Prvo mjesto u našim mislima trebaju danas biti naši poginuli i to tako da ih promatramo u svjetlu Isusova križa, ljudski gledano ludost, a božanski mudrost, te ih povjerimo njegovoj žrtvi ljubavi koju on u svetoj misi obnavlja za nas, prepoznamo ih među „prvinama usnulih“, ustvrdio je biskup. Naglasio je kako čisto ljudsko sjećanje na naše poginule ostaje nemoćno pred nasiljem i smrću i da jedino njihov spomen u Isusu Kristu, pobjedniku nad zlom i smrću, ima pravi smisao jer ih promatramo u konačnom stanju koje im nije dodijelila ljudska mržnja, nego ljubav jača od smrti, pobjednica u vječnosti.

Pozvao je sudionike slavlja neka ih spomen na njihove poginule mještane potakne da ne budu ljudi one ljudske „mudrosti“ koja u mržnji smišlja kako se osvetiti za zlo koje im je naneseo, nego da ostanu učenici Božje mudrosti, objavljene u ludosti križa Isusova i u njegovoj uskrasnoj pobjedi nad smrću.

Na svršetku svete mise biskup je izrazio radost što su nazočni posvjedočili kako u svom pamćenju nedužno ubijenih župljana nisu smalaksali i što ih ni opasnost od koronavirusa nije spriječila da sudjeluju na ovom spomen-slavlju te im je svima zahvalio za to svjedočanstvo, osobito svećenicima i pjevačima.

Blagoslov kapele u Novom Varošu

Na blagdan Preobraženja Gospodnjeg, 6. kolovoza, biskup Antun Škvorčević predvodio je u Novom Varošu, filijali Župe Stara Gradiška, slavlje blagoslova obnovljene kapele Preobraženja Gospodnjega, koju su Srbi razorili 1991. godine u Domovinskom ratu. Biskup je ustvrdio kako je tužno biti svjedokom razaranja materijalnih dobara, ali je još tužnije što čovjek pri tom razara sama sebe. Kazao je kako je došao na ovo slavlje iskazati vjernicima Novog Varoša poštovanje i divljenje za sve ono što su podnijeli u vrijeme progona, kao i nakon povratka u svoje domove, izrazivši uvjerenje da njihove patnje nisu ostale besplodne jer su ih svojim vjerničkim srcem prikazivali Gospodinu. Naglasio je kako je i ovaj radosni dan plod tih patnji. Na svršetku misnog slavlja zahvalio je svima koji su ustrajali u nakani da obnove ovu kapelu počevši od načelnika Općine i župnika, preko radnika koji su je izgradili te sve do onih koji su dali svoj prilog za njezinu izgradnju.

Pet stoljeća franjevac u Cerniku

Na blagdan sv. Franje Asiškog, 4. listopada biskup Antun Škvorčević pohodio je Župu sv. Petra Apostola u Cerniku te je u zajedništvu s franjevcima iz tamošnjeg samostana na čelu sa župnikom i gvardijanom fra Vjenceslavom Janjićem i svećenicima Novogradiškog dekanata predvođenima dekanom Željkom Volarićem, slavio zahvalnu svetu misu u prigodi spomena 500. obljetnice franjevac u Cerniku.

Na početku misnog slavlja biskupa Antuna pozdravio je župnik i gvardijan fra Vjenceslav, prikazavši u kratkim crtama povijest franjevačke prisutnosti u Cerniku. Biskup Antun je u uvodnoj riječi podsjetio sudionike slavlja da je osim spomenutih franjevačkih obljetnica spomena vrijedna i 1520. godina kada je kralj Ludovik dopustio ondašnjem gospodaru ovog područja Franji Deževiću da se na blagdan sv. Franje u Cerniku može održavati mjesni sajam. Kazao je kako želi uputiti tri čestitke: Najprije ocima franjevcima blagdan sv. Franje Asiškog, njihova utemeljitelja, potom 500. obljetnicu njihove nazočnosti u Cerniku, a načelniku i svim žiteljima Općine 500. obljetnicu Cernika kao trgovišta.

Sigurna stvarnost

Dok su godine i povijesni podaci uvijek ponešto nesigurni, postoji sigurna stvarnost koju je sv. Franjo prepoznao, na koju se oslonio i od koje je živio, a to je Gospodin naš Isus Krist Raspeti, ustvrdio je biskup. Dodao je kako su otajstvo Kristova poniženja i smrti na križu za nas, oci franjevci zajedno sa cerničkim vjernicima živjeli i slavili u minulom vremenu. Zahvalio je Bogu za sve dobro koje je Isusova Crkva služenjem franjevac tijekom pet stoljeća ostvarivala, kao i sve dobro što oni i danas ostvaruju - ne samo u cerničkoj župi - nego i šire. Podsjetio je sudionike slavlja kako je papa Franjo jučer pohodio Asiz i ondje na grobu sv. Franje

potpisao svoju treću encikliku pod naslovom »Tutti fratelli« - »Svi smo braća«, u kojoj na temelju evanđeoskog iskustva sv. Franje poziva suvremenog čovjeka da se u svijetu trajnih mijena otvori najvažnijoj i najsudbonosnijoj promjeni koju u njegov život može unijeti Isus Krist.

Smisao trpljenja

U homiliji biskup se zanimao kako se nazočni vjernici nose s trenutačnim životnim nevoljama. Kazao je kako u ovo vrijeme pandemije koronavirusa više voli pitati ljude - ne kako su - nego kako život, te je ustvrdio da na to pitanje nije lako odgovoriti. Istaknuo je kako je i sv. Franjo, suočen sa sličnim životnim pitanjima u svoje vrijeme došao do Božjih jasnoća. Osvrnuvši se na činjenicu da posljednjih godina mnogi ljudi, osobito mladi, odlaze iz Hrvatske u inozemstvo u potrazi za boljim životnim standardom, biskup je ustvrdio da je glavni razlog te pojave visoko podignuta ljestvica potreba i očekivanja na materijalnoj razini. Pritom je upozorio na opasnost da u nastojanju poboljšanja životnog standarda postanemo zarobljenici i sluge

materijalnih dobara, da standard ne služi nama, nego mi njemu. Kazao je da je slično bilo i u vrijeme sv. Franje na svršetku 12. i početku 13. stoljeća. Poput mnogih mladih ljudi i on je kao trgovac i vitez težio za materijalnim bogatstvom i ljudskom slavom, ali se u jednom trenutku njegova života dogodilo ono što Isus u današnjem evanđelju naziva Očevom objavom malenima, upoznao je duboki smisao trpljenja Gospodina Isusa Raspetoga, odlučio ostaviti sve, korjenito promijenio svoj život, prigrlio je njegovo siromaštvo i križ. Biskup je ustvrdio da je križ Isusov najbolja božanska koordinata na zemlji. Pojasnio je kako siromaštvo koje je izabrao sv. Franjo nije tek socijalna kategorija, nego sloboda od navezanosti, ili možda zarobljenosti materijalnim dobrima, oslobođenost od svega što priječi služenje braći ljudima po uzoru na Isusuovu ljubav na križu, i sudioništvo u božanskom životu Oca i Sina u Duhu Svetom, o kojem Isus govori u naviještenom evanđeoskom ulomku. Tako shvaćeno i življeno siromaštvo je privilegij, kako su bili uvjereni sv. Franjo i sv. Klara, ustvrdio je biskup.

Biskup je pozvao sudionike slavlja da i oni po primjeru sv. Franje ne ostanu na površini života, izloženi stalnim životnim mijenama, nego da se u svjetlu Božje riječi oduševavaju za Isusa Krista i njegov križ, te da žive duboko ukorijenjeni u Božjim nepromjenjivim i vječnim stvarnostima. Franjevce, koji sebe nazivaju manjom braćom, pozvao je neka budu veliki po slobodi kojom se po primjeru sv. Franje opredjeljuju za Isusa Krista Raspetoga, te po međusobnom prihvaćanju za zajedničko služenje drugim ljudima.

Na svršetku slavlja biskup je istaknuo, kako je - dok se trudimo podizati ljestvicu materijalnog standarda - potrebno u Cerniku i u cijeloj Hrvatskoj podizati ljestvicu duhovnog standarda, standarda Isusova križa, da bi nam bilo bolje u srcu, duši i u cjelovitom životu, onako kako je to sv. Franjo postigao. Izrazio je radost što je s nama na ovom slavlju fra Tomislav Vuk, rođeni Cerničanin, dugogodišnji profesor na Biblijskom institutu u Jeruzalemu a svećenicima Novogradiškog dekanata zahvalio je što su se pridružili braći franjevcima na ovom slavlju.

Biskup je zahvalio Bogu za sve dobro koje je Isusova Crkva služenjem franjevac tijekom pet stoljeća ostvarivala, kao i sve dobro što oni i danas ostvaruju - ne samo u cerničkoj župi - nego i šire.

Sastanak ravnatelja katoličkih škola Požeške biskupije

Na poziv Ureda za katoličke škole u Požeškoj biskupiji, a u pripravi za početak nove školske godine 2020./2021., u prostorima Biskupskog ordinarijata u Požegi održan je 26. kolovoza radni sastanak ravnatelja katoličkih škola Požeške biskupije.

Na susretu je sudjelovao i biskup Antun Škvorčević. Program je započeo molitvom u Godini Božje riječi i geslom: »Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka«.

Moć Božje riječi

Biskup je potom pozdravio prisutne ravnatelje katoličkih gimnazija u Požegi i Virovitici – Ivicu Bedeničića i Marijanu Novak Stanić te ravnatelje katoličkih osnovnih škola u Požegi, Virovitici i Novskoj – Franu Barišića, Mariju Večerića i Krunoslava Jurakovića. Podsjetio je da nova školska godina počinje u Godini Božje riječi u Požeškoj biskupiji te istaknuo kako je Božja riječ izazov u okolnostima sadašnjeg trenutka, kao i djelovanje u stanju ugroze koronavirusom. Podsjetio je kako je ljudska riječ silno moćno sredstvo, da su djeca i mladi izloženi mnogim negativnim riječima koja dopiru do njih različitim putovima, među ostalim i suvremenim digitalnim sredstvima, koja u njihova mladenačka bića unose otrov i pokreću na ono što ih razara i oduzima dostojanstvo. Naglasio je da su ravnatelji i drugi djelatnici ka-

toličkih škola u službi djece, mladih i njihovih roditelja ponajprije dobrom i plemenitom riječju, kako su katoličke škole privilegirano mjesto da po služenju učitelja Božja riječ dopre do mladih ljudi i u njima postane duhovni agens koji njihovu slobodu uvjераva u Božju istinu o njima, pokreće da žive u skladu s onim na što ih ta riječ upućuje, daje smisao njihovu postojanju i oblikuje konačnu sudbinu. Nema katoličke matematike ni katoličkoga hrvatskog jezika niti je katolički ikoji drugi školski predmet, podsjetio je biskup, nego postoji učitelj koji je u svom djelovanju nositelj moći duha koju je u njemu stvorila Božja riječ ili je nositelj nemoći koju je izvela zla namjera ljudskog uma, osobito ideološka, smišljena za nečije sebične interese i pretočena u razornu riječ. Kazao je kako bi želio da u sadašnjim okolnostima brojnih negativnosti po njihovu služenju do-

pre do mladih ljudi ono što je Božje i da im pomogne prepoznati tko su oni u izvornim dimenzijama njihova postojanja. Zahvalio je ravnateljima što uz svoje brojne organizacijske i druge zadaće te obiteljske obveze nastoje oko spomenute prvotne zadaće svoga poslanja.

Izazovi za škole

Potom se biskup osvrnuo na izazove koje pred nas stavlja pandemija koronavirusa istaknuvši kako se u skladu sa svojim specifičnostima svaka pojedina katolička osnovna i srednja škola treba organizirati tako da očuva zdravlje svojih djelatnika i učenika, u okviru epidemioloških mjera koje su Hrvatski zavod za javno zdravstvo i Ministarstvo znanosti i obrazovanja preporučili svim školama u Republici Hrvatskoj. Zahvalio je Ivici Žuljeviću što kao predstojnik Nacionalnog i

požeškog biskupijskog ureda za katoličke škole nastoji biti u povezanosti s Ministarstvom znanosti i obrazovanja i drugim ustanovama s obzirom na navedeno i druga važna pitanja koja trebaju naći odgovore u posebnostima katoličkih škola.

Zatim je Ivica Žuljević progovorio o pripravama za početak nove školske godine u katoličkim školama Požeške biskupije i ostvarivanju preporučenih mjera čuvanja od zaraze koronavirusom. Ravnatelj Katoličke osnovne škole u Požegi, Frano Barišić, ukratko je predstavio Upute za sprječavanje epidemije Covida-19 vezano uz rad predškolskih ustanova, osnovnih i srednjih škola u školskoj godini 2020./2021. koje je izdao Hrvatski zavod za javno zdravstvo i Ministarstvo znanosti i obrazovanja od 24. kolovoza 2020. Nakon što su razmotrene Upute, donesen je opći okvir za pet katoličkih škola u Požeškoj biskupiji, zatim je dogovoren način na koji će započeti nastava idućega 7. rujna, primanje učenika prvog razreda i njihovih roditelja prvoga dana škole, organiziranje i rad produženog boravka te svih odgojno-obrazovnih procesa u školama sukladno mjerama zaštite i specifičnostima pojedinih katoličkih škola.

Ravnatelji su potom dali izvještaje o protekloj školskoj godini, postignutim uspjesima učenika, provođenju nastave na daljinu – online te upisima učenika u novu školsku godinu. Biskup je na kraju istaknuo kako je važno ohrabriti učitelje, djecu i roditelje u trenutačnoj situaciji da među njima ne zavlađa atmosfera straha i bojazni i potaknuti na održavanje mjera opreza.

Novi provincijal franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda posjetio biskupa

Biskup Antun Škvorčević primio je u Biskupskom domu 24. rujna fra Milana Krištu, provincijalnog ministra Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu. Razgovarali su o pastoralnom djelovanju franjevaca u župama Požeške biskupije. Napose su razmotrili odluku provincijalnog kapitula iz minulog mjeseca lipnja, po kojoj u sljedeće tri godine Provincija treba Biskupiji vratiti na upravu one župe u kojima pastoralno djeluje po jedan franjevac. Uskoro odlazi u misije fra Silvije Šćepanović, župnik u Špišić Bukovici te su biskup i provincijal razgovarali o mogućnosti da spomenutu župu preuzmu dijecezanski svećenici, o čemu će uskoro biti donesena odluka. Među ostalim, istaknuli su važnost požeških franjevaca oko duhovnog vodstva sestara klarisa u Požegi. Biskup Antun je i ovom prilikom zahvalio provincijalu Milanu na doprinosu koji franjevci daju u pastoralu Požeške biskupije ugrađujući svoju karizmu u mladu mjesnu Crkvu.

Susret vjeroučitelja Požeške biskupije i podjela mandata

Pred početak nove školske godine u Požegi je 28. kolovoza održan susret vjeroučitelja i odgojiteljica u vjeri Požeške biskupije i uručeni su mandati za predavanje vjeronauka u školi. Zajedno s desetak mladih svećenika euharistijsko slavlje u starodrevnoj crkvi sv. Lovre predvodio je biskup Antun Škvorčević.

Biskup Škvorčević podsjetio je da danas slavimo spomendan sv. Augustina te na njegovu tvrdnju kako nema dobrih i loših vremena dodao da postoje dobri i loši ljudi koji tvore vremena takvima. Pozvao je okupljene vjeroučitelje da usmjere svoj pogled prema Bogu i zamole ga da im u novoj školskoj godini po zagovoru sv. Augustina daruje mudro srce kako bi mogli tako djelovati da ona bude dobro i blagoslovljeno vrijeme.

Božji raspored

U homiliji biskup je kazao kako naviještani evanđeoski izvještaj o pet ludih i pet mudrih djevoja svjedoči o životu kao svojevrsnom svrstavanju na određenu životnu stranu i potiče da se svrstamo među mudre djevice. Podsjetio je vjeroučitelje kako oni ovih dana na poziv Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo i Ministarstvo znanosti i obrazovanja raspoređuju stanje u školama kako bi ono epidemiološki bilo za učenike što sigurnije. Ustvrdio je da su oni, s obzirom na navedeno pitanje, već raspoređeni upozorivši da Bog u evanđelju svjedoči kako mu je stalo do toga da se svrstamo u njegov životni raspored te se uključimo u njegov sustav sigurnosti. Biskup je dodao nazočnim vjeroučiteljima da će ih današnjim dobivanjem vjeroučiteljskog mandata Crkva rasporediti među Božje zastupnike u školi, koji će posvjedočiti za njih da su prikladni za dragocjeno poslanje naviještanja Isusa Krista raspetoga, njegova križa - Židovima sablazan, a Grcima ludost, kako govori sv. Pavao u današnjem prvom čitanju. Zapitao je vjeroučitelje što danas znači Isusov križ u hrvatskom društvu, jesu li ponajprije oni svjesni kako su naviještanjem Isusova križa raspoređeni od Boga da svjedoče njegovu, a ne ljudsku logiku? Ako se povjeravamo čistoj ljudskoj logici, tada Božji žar u nama slabi, postajemo

nemoćniji, ali ako prihvaćamo Božju logiku objavljenu u Isusovu križu, tada postajemo dionici njegove pobjedničke moći, ustvrdio je biskup Antun.

Božja mudrost

U nastavku je podsjetio kako današnje evanđelje ne govori o pet pametnih i pet nepametnih djevoja, pet školovanih i neškolovanih, nego o pet mudrih i pet ludih djevoja i kako je naša konačna sudbina po tvrdnji sv. Pavla, u današnjem drugom čitanju iz Prve poslanice Korinćanima, neodvojiva od Božje mudrosti križa koja je svijetu ludost. Kazao je vjeroučiteljima kako vjeruje da su se oni svrstali među pet mudrih djevoja, u kojima je Bog svojim svjetlom pokrenuo snagu uvjerenja njihove slobode da budu opredijeljeni

za njegovu mudrost. Osvjetlio je to na životnoj drami sv. Augustina u hodu prema usvajanju Božje mudrosti te je kazao: „Augustinov život bio je parabola strastvene ljubavi, nemir srca, nostalgija, čežnja očitovana u beskrajnom traganju, plodnom po trajnoj molitvi, koja je bila sama njegova egzistencija. Iz nostalgije srca ocrtavaju se potezi nutarnje ljepote: čežnja za istinom i ljubavlju koju Augustin shvaća kao ‘uzdah identiteta’, sličnost Bogu. Augustin stoga otvara Bogu cijeloga sebe: prošlost, sadašnjost, budućnost, svjestan da samo Bog može pobijediti njegove otpore, strahove, sve njegove ljudske slabosti, i utažiti njegovu žeđ. ‘Za sebe si nas stvorio, Gospodine, i nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi’, zaključio je Augustin u svojim

Ispovijestima nakon dugog traganja. U svjetlu pronađene istine on jasnije vidi svoj grijeh, shvaća ohole pokušaje vlastitoga ‘ja’ i nužnost Božjeg milosnog zahvata u njegovo životno stanje. Ali to se zbiva u srcu njegova neprekidna dijaloga s Bogom, Ocem vlastitog buđenja sa dna života na višu razinu postojanja. Otac ga ljubi i Augustinu ništa ne može oteti pouzdanu sigurnost da će Kristova milost pobijediti njegov grijeh. U njemu će biti obnovljen ‘red ljubavi’ i s njime blaženstvo mira i slobode.»

Završavajući homiliju biskup je pozvao vjeroučitelje i odgojiteljice u vjeri: »Poput mudrih djevoja iz današnjeg evanđelja upalite svoje svjetiljke srca ljubavlju koja najbolje vidi te zatim pogledajte učenike kojima ste poslani. Vidjet ćete ih dobro i u mraku koronavirusa i drugih pomućenosti sadašnjeg trenutka te znati točno što vam je činiti. Što je mrak gušći, neka u vašem srcu, kao u Augustinovu, po vašoj ustrajnoj molitvi, slušanju Božje riječi i primanju svetih sakramenata, napose slavljenju svete euharistije, bude jače svjetlo Onoga koji je ljubav te odvažnom vjerom svjedočite tko ste mu vi i živite u snazi križa, koja je, kako čujemo u današnjem prvom čitanju, posvema obuzela sv. Pavla i postala njegovom sudbinom.»

Na svršetku slavlja podijeljeni su kanonski mandati. Nakon svete mise predstojnik Katehetskog ureda Robert Kupčak progovorio je vjeroučiteljima i odgojateljicama u vjeri o aktualnim pitanjima vezanima uz njihovo poslanje.

Poput mudrih djevoja iz današnjeg evanđelja upalite svoje svjetiljke srca ljubavlju koja najbolje vidi te zatim pogledajte učenike kojima ste poslani, poručio je biskup.

Početak nove školske godine u katoličkim os

POŽEGA

U ponedjeljak 7. rujna započela je nova nastavna godina. U klupe Katoličke osnovne škole u Požegi sjela su 343 učenika, od toga 43 u prve razrede. Njih je u zajedništvu s učiteljima srdačno na školskom ulazu dočekao i pozdravio ravnatelj Frano Barišić, nakon čega je upriličen i kratki svečani program u školskom dvorištu, kojemu je nazočio i biskup Antun Škvorčević.

Program se sastojao od igrokaza i recitacija koje su izveli učenici drugih razreda pod vodstvom učiteljica Mateje Novak i Martine Čerti.

Zagovor sv. Josipa

Prisutnima se potom obratio ravnatelj škole Frano Barišić. Pozdravio je biskupa Antuna, roditelje i sve učenike zaželjevši im dobrodošlicu na početku nove školske godine. Ohrabrio je prvašice da se ne boje škole jer ona je njihov prijatelj iako se u njoj ponajprije uči i radi, ali ni igra neće biti zane marena. Pozvao ih je da budu radosni, sretni i aktivni u nastavnom procesu. Ispričao im je kako je nedavno pročitao da je jedna mama blizancima koje je rodila dala ime Covid i Korona. Izrazivši radost što se nitko od učenika tako ne zove, upitao ih je znaju li kako se pravilno peru ruke, što treba činiti pri kihanju i druge mjere opreza u zaštiti od koronavirusa kojih se treba pridržavati. Nakon što su mu učenici zorno pokazali da sve to znaju, pozvao je roditelje da ih nagrade pljeskom. Obrativši se roditeljima, ravnatelj je

Barišić rekao kako je ove godine veoma sretan jer i on upisuje svoje dijete u prvi razred katoličke škole te je naglasio kako će mu ta činjenica biti od osobite koristi s obzirom na suživot učitelja i roditelja u Katoličkoj osnovnoj školi. Zamolio je sv. Josipa, zaštitnika Škole, da u ovoj školskoj godini sve učenike, roditelje i djelatnike Katoličke osnovne škole u Požegi prati svojim zagovorom u njihovim nastojanjima da njeguju duhovnost, grade solidarnost i razvijaju humanost.

Nazočnim učenicima, roditeljima i djelatnicima Škole prigodnu riječ uputio je i biskup Antun Škvorčević. Zahvalio je ravnatelju Frani Barišiću za poticajni govor, napose za pitanja koja je postavio učenicima. Kazao je da je škola mjesto gdje se postavlja pitanja - učenici pitaju učitelje, a učitelji pitaju učenike. Stoga je i on učenicima prvoga razreda, prvoga školskog dana postavio najvažnije, a ujedno i najlakše pitanje: »Djeco, kako ste?« Na njihov odgovor da su

dobro biskup je naveo riječi jedne prisutne mame koja mu je pred početak programa na ovo pitanje odgovorila: »Super!« izrazivši uvjerenje da će se i učenici tako osjećati nakon nekoliko dana provedenih u ovoj školskoj zgradi, koja svojom veličinom na prvi pogled može izgledati ponešto teško. No pozvao ih je da pogledaju uz zgradu poredane učiteljice i učitelje koji su ih na čelu s ravnateljem dočekali s osmijehom na licu i toplinom u srcu, te će već prvoga dana po njima osjetiti što je škola koju danas započinju. Dodao je kako su krenuli u katoličku školu gdje ih je uz učitelje dočekao i Isus koji je posvjedočio da voli sve ljude, napose djecu, kad je svojim učenicima rekao neka puste malene k njemu da ih zagrlji i blagoslovi. Kazao je da ih on u ime Isusovo blagoslivlja na početku školske godine i time svjedoči da će im on biti blizu cijelo vrijeme njihova boravka u školi.

Mjesto gdje se srce puni dobrotom

Osvrnuvši se na potrebu održavanja fizičke distance po preporuci zdravstvenih stručnjaka, između ostalog je kazao: »Nitko od nas u ovoj školi ne želi i ne smije biti daleko jedan od drugoga po onome što nosi u svom srcu. Škola nije samo škola znanja nego i škola plemenitosti, dobrote, radosti, dakle onih stvarnosti koje se ne usvajaju pameću, nego ostvaruju srcem. Kad vi tako budete blizu jedni drugima srcem, onda uopće nije važno koliko ste fizički daleko jedni od drugih«, ustvrdio je biskup. Poželio je da im se tijekom nastupajuće školske godine glave pune znanjem, a srce plemenitošću, dobrotom i rado-

Biskup je učenicima kazao da su krenuli u katoličku školu gdje ih je uz učitelje dočekao i Isus koji je posvjedočio da voli sve ljude, napose djecu, kad je svojim učenicima rekao neka puste malene k njemu da ih zagrlji i blagoslovi

šću. Roditelje pak podsjetio je kako je polazak u školu važan korak u životu kako njihova djeteta, tako i njih samih. Izrazio im je zahvalnost što njihov životni odabir nije između lakšeg i težeg, nego između boljeg i lošijeg i što to isto opredjeljenje prenose na svoju djecu birajući za njih uvijek ono što je bolje, služeći tako na najbolji način svom osobnom dobru i dobru Hrvatske. Spomenuo je da tako surađuju i s Bogom koji je u stvaranju sve učinio dobro, kako veli Sveto pismo na prvim stranicama. Tvrdnja biblijskog pisca, »I vidje Bog da je dobro«, ima posebno značenje napose za čovjeka stvorena kao muško i žensko, u bračnom i obiteljskom zajedništvu koje se na svoj način proširuje njihovom suradnjom i na školu. Poželio je da po toj svojoj suradnji pridonese visokoj odgojno-obrazovnoj razini ove katoličke škole, koju su izabrali kao svoju.

Po završetku programa uslijedilo je predstavljanje učiteljica koje će učiti prvašice, a to su Barbara Mikulić i Ivona Šimunović te učiteljica iz produženog boravka - Marijane Đuričić i Ive Kovačević.

novnim školama Požeške biskupije

NOVSKA

Na prvi dan nove školske godine, 7. rujna, u školske klupe sjela je četvrta generacija učenika Katoličke osnovne škole u Novskoj. Kratki program prijema učenika, uz poštivanje epidemioloških mjera, održan je ispred samoga školskog ulaza. Nove su učenike recitacijama, igrokazom i pjesmom pozdravili predstavnici učenika drugoga razreda predvođeni učiteljicom Jelenom Leko.

Ovom prigodom Školu je posjetio i Ivica Žuljević, predstojnik Nacionalnog ureda za katoličke škole te Ureda za katoličke škole Požeške biskupije koji se obratio roditeljima novih učenika te okupljenim prvašićima uputio pozdravne riječi dobrodošlice. Prenio je, također, pozdrave osnivača Škole, požeškog biskupa Antuna Škvorčevića te ravnatelja Škole Krunoslava Jurakovića.

U svome je obraćanju istaknuo

da su sve katoličke škole Požeške biskupije jedna velika obitelj koju ujedinjuje zajedništvo prožeto molitvom. Katoličku školu opisao je kao mjesto obiteljskoga ozračja u kojemu se učenicima, osim posredovanja formalnoga znanja, posreduju i odgojne kvalitete po kojima se razvija njihova osobnost i karakter. Zahvalio je roditeljima što su promišljajući o rastu i razvoju svoje djece prepoznali važ-

nost usvajanja evandeoskih vrednota po uzoru na Isusa Krista te u skladu s tim uvjerenjem Katoličkoj osnovnoj školi u Novskoj povjerili ono najdragocjenije – svoju djecu. Naglasio je da se u katoličkoj školi svi trebaju osjećati sigurno, prihvaćeno i voljeno te da njom trebaju hrabro kročiti, a uz to vrijedno i marljivo učiti.

Pri kraju je programa predstojnik Žuljević novim učenicima i njiho-

vim roditeljima predstavio razrednu učiteljicu Mariju Lucić, učiteljicu u produženom boravku Mariju Horvat, vjeroučiteljicu Ivanu Vašaru te učiteljicu engleskoga jezika Tajanu Vidakušić, a zatim i ostale učiteljice i djelatnike Škole. Potom su se učenici, predvođeni svojim učiteljicama, zaputili u razrednu učionicu gdje su dobili daljnje upute o nadolazećem razdoblju započete nastavne godine.

VIROVITICA

U ponedjeljak 7. rujna 2020. godine šesta po redu generacija učenika u Katoličkoj osnovnoj školi u Virovitici po prvi je puta sjela u školske klupe.

Četrdeset i dvoje učenika i njihove roditelje dočekale su njihove učiteljice Violeta Drvenkar, Adriana Mikolić, Josipa Burušić i Nikolina Dundović zajedno s ravnateljem Marijom Večerićem. Prigodni program pripremili su učenici drugog razreda sa svojim učiteljicama, a po završetku istoga sve je pozdravio ravnatelj Mario Večerić koji je sve učenike i roditelje pozdravio u ime osnivača Škole, msgr. dr. Antuna Škvorčevića i zaželio dobrodošlicu svim novim učenicima prvog razreda i njihovim obiteljima naglasivši da danas, kada unose svoj obiteljski identitet u školu, postaju dio jedne velike obitelji Katoličke osnovne škole u Virovitici te im zahvalio za ljubav i žrtvu kojom će pratiti svoju djecu na osnovnoškolskom obrazovanju. Ravnatelj je sve pri-

sutne pozvao na odgovornost i brigu jednih za druge u ovom izazovnom vremenu u kojem se nalazimo naglasivši kako jedino zajedništvom i međusobnom komunikacijom možemo nadići sve slabosti i poteš-

koće našega života. Potom je ravnatelj prozvao sve nove učenike i predstavio im njihove učiteljice koje su radosne prvašiće odvele u njihove učionice gdje su ih dočekali prigodni darovi.

Izložba umjetničkih djela Šime Perića u

O 23. obljetnici uspostave Požeške biskupije, u Velikoj dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi 25. rujna otvorena je izložba djela suvremenoga hrvatskog slikara i kipara Šime Perića te predstavljena knjiga »Šime Perić (1920. - 2019.) – Slike i skulpture u Dijecezanskom muzeju Požeške biskupije«.

Svečanosti su uz biskupa Antuna Škovrčevića, umjetnikovu suprugu Tonku Perić Kaliterna i promotore, povjesničare umjetnosti - Zvonka Makovića i Biserku Rauter Plančić, autoricu izložbe, nazočili kanonici požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra na čelu s prepoštom Ivicom Žuljevićem, svećenici iz požeških župa i središnjih biskupijskih ustanova, ravnatelji, profesori i nastavnici požeških katoličkih škola s maturantima katoličke gimnazije, predstavnici političkog i kulturnog života Požege te drugi ljubitelji umjetnosti.

Služenje onostranosti

Na početku uzvanicima se prigodnim riječima obratio biskup Antun kazavši im da sudjeluju na dvostrukoj svečanosti - predstavljanja knjige »Šime Perić u Dijecezanskom muzeju Požeške biskupije« i otvorenja izložbe »Šime Perić (1920.-2019.) – Slike i skulpture u Dijecezanskom muzeju Požeške biskupije«. Zatim je rekao: »Osobita mi je čast uputiti izraze srdačne dobrodošlice gospođi Tonki Perić Kaliterna, supruzi cijenjenog umjetnika Šime Perića i ovdje joj u Požegi izraziti duboku zahvalnost što je zajedno sa suprugom odlučila darovati Požeškoj biskupiji značajan broj njegovih umjetničkih djela. Ona u ovom dijelu Hrvatske progovaraju iza-

zovom svojih raskošnih boja, dinamičnom neuhvatljivih silnica i pokreta te približavaju onostranost našoj ovostranosti otkrivajući dimenzije njezine dubine, snage, svjetla i smisla. Gospođo Tončice! Od srca hvala! Drago mi je što se navedenom knjigom i ovom izložbom možemo spomenuti stote obljetnice rođenja Šime Perića i prve godišnjice njegove smrti, uz molitvu da mu Svemoguću podari onu puninu života koju je svojim umjetničkim stvaranjem u naznakama već ovdje na zemlju dohvaćao«, kazao je biskup.

Umjetnici su veliki dobrotvori

Pozdravio je potom promotore: »Izražavam srdačnu dobrodošlicu prof. dr. Zvonku Makoviću s osobitom zahvalnošću što će nam svojim znanstvenim pristupom predstaviti knjigu o darovanim djelima Šime Perića u Dijecezanskom muzeju Požeške biskupije iz pera profesorice Biserke Rauter Plančić. Dragoj pak profesorici Rauter Plančić, dugogodišnjoj ravnateljici Moderne galerije u Zagrebu, dugujemo duboku zahvalnost što je velikom energijom, znanjem i

iskustvom zajedno s gospođom Tončicom odabrala djela Šime Perića za donaciju Požeškoj biskupiji. Pored toga ih je obradila, opisala u navedenoj knjizi, napisala deplijan, priredila umjetnine za izložbu te ih zajedno s prof. Mariom Beusanom postavila u Maloj dvorani sv. Terezije. Zahvaliti želim i prof. Mariju Beusanu, ne samo za spomenutu pomoć nego i za izvedenu arhitekturu na koju je postavljena izložba.« Pozdravio je također »nazočne svećenike na čelu s članovima Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi, predvođene prečasnim Ivicom Žuljevićem, koji je rado zalazio u zagrebački stan Šime i Tončice Perić i bio marno zauzet u pripravljanju ove izložbe i tiskanju knjige koju danas predstavljamo. Upućujem pozdrav cijenjenim predstavnicima uprave

Požeško-slavonske županije i Grada Požege te drugih gradskih ustanova, među kojima su ravnatelji i profesori Katoličke gimnazije i Katoličke osnovne škole u Požegi te maturanti Katoličke gimnazije. Napokon sa zahvalnošću pozdravljam pjevače i svirače na čelu s vlč. Mariom Večerićem, koji će izvedbom glazbenih djela uljepšati ovu svečanost.«

U nastavku svoga govora biskup je ustvrdio da su »umjetnici veliki dobrotvori čovječanstva jer svojim stvaralačkim duhom ne dopuštaju da svijet potone u monotoniju ovostrane jednodimenzionalnosti. U Hrvatskoj među njima posebno mjesto ima Šime Perić, umjetnik prepoznatljiva identiteta, kojim je označio dvadeseto i početak 21. stoljeća, te zavrje-

Perićeva djela u ovom dijelu Hrvatske progovaraju izazovom svojih raskošnih boja, dinamičnom neuhvatljivih silnica i pokreta te približavaju onostranost našoj ovostranosti, otkrivajući dimenzije njezine dubine, snage, svjetla i smisla, istaknuo je biskup Škovrčević.

Požegi

Biserka Rauter Plančić kazala je kako je po slikama i kipovima, koje su Šime Perić, bard hrvatskog apstraktnog slikarstva, i njegova supruga Tonka donirali Dijecezanskom muzeju u Požegi, obogaćen ovaj jedinstveni Muzej.

đuje osobit spomen o 100. obljetnici rođenja i prvoj godišnjici smrti. Po stručnim prosudbenim kriterijima utvrđena je velika vrijednost njegova umjetničkog djela. No, njegove umjetnine dobile su sasvim posebnu dimenziju i značenje po velikodušnosti autora i cijenjene supruge Tonke Perić Kaliterna kojom su darovane Požeškoj biskupiji. Usred razdaljina koje stvara koronavirus zbog opasnosti zaraze, u navedenom činu ostvarena je duhovna blizina i snažna povezanost između čileanske Antofagaste u kojoj se rodio Šime Perić, otoka Brača na kojem je proveo dio mladosti, Zagreba u kojem je živio i stvarao te Požege u kojoj se svojim darom nastanio i po svojim djelima trajno govori. Tako su Tončica i Šime dali najbolji odgovor na svojevrsnu kulturnu provincijalizaciju koja vlada u Hrvatskoj po koncentraciji svega u glavnom gradu i još ponekoj iznimci na moru. Oni su na taj način omogućili da se u Požegi što šire ostvaruje susret vjere i kulture, dijalog između Crkve i umjetnosti, da napose mladi iz naših katoličkih škola i tim putem postanu dionici onih dimenzija ljudskog postojanja koje nadilaze isključivosti suvremene civilizacije«, zaključio je biskup poželjevši uzvanicima i svim posjetiteljima izložbe snažno iskustvo ljepote koju nam je svojim djelima podario umjetnik Šime Perić.

Perićeva dobrota i plemenitost

O umjetniku Periću i njegovim djelima darovanima Požeškoj biskupiji te opisanim u spomenutoj knjizi progovorio je autorica izložbe i knjige - Biserka Rauter Plančić. Kazala je kako je po slikama i kipovima koje su Šime Perić,

bard hrvatskoga apstraktnog slikarstva, i njegova supruga Tonka donirali Dijecezanskom muzeju u Požegi, obogaćen ovaj jedinstveni Muzej, koji je biskup Škvorčević utemeljio 1999. godine, a 1. listopada 2016. godine smjestio u novoizgrađeni prostor uz Katedralu sv. Terezije u Požegi. U kratkim crtama prikazala je povijest Dijecezanskog muzeja u Požegi i obnove požeške Katedrale, kao i njezine kripe, te postavljanja brončanih vrata kiparice Marije Ujević. Prisjetila se susreta i suradnje s umjetnikom Šimom Perićem te je naglasila kako joj je višemjesečni rad na odabiru njegovih umjetnina za donaciju Požeškoj biskupiji i pisanje knjige o njima bio veliki užitek.

Zatim je progovorio Zvonko Maković, povjesničar umjetnosti iz Zagreba. Ustvrdio je kako je mlada Požeška biskupija najagilnija biskupija u Hrvatskoj u promicanju umjetnosti, što potvrđuju i ova promocija i izložba. Zahvalio je biskupu Antunu što je Požešku biskupiju obogatio djelima suvremenih hrvatskih umjetnika: Ive Dulčića, Đure Sedera, Zlatka Kesera, Josipa Poljana i mnogih drugih, kojima se sada pridružio i Šime Perić. Naznačio je glavne događaje u biografiji Šime Perića, koju je nazvao filmskom, naglasivši kako je mnogo toga u njoj bilo atipično: od rođenja u dalekom Čileu, kamo su s otoka Brača emigrirali njegovi roditelji, preko povratka u Hrvatsku, studija, umjetničkog stvaralaštva pa sve do djelovanja u dubokoj starosti i smrti u 99. godini života. Ukratko je prikazao Perićev umjetnički opus u njegovim različitim fazama: od prvih djela, preko razdoblja enformela i kolorizma, do razdoblja u kojem se posvetio kiparstvu. Naglasio je

i Perićev pedagoški rad, tijekom kojeg je kao profesor na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu odgojio naraštaje hrvatskih slikara. Izlaganje je prof. Maković zaključio tvrdnjom kako se u donaciji Šime Perića Dijecezanskom muzeju u Požegi, kao i u njegovim prijašnjim donacijama, očitovala umjetnikova ljudska dobrota i plemenitost.

Na koncu je Mario Beusan prikazao izložbeni postav pojašnjivši kako je želio ostvariti konceptijsku zamisao izložbe prof. Rauter Plančić na taj način da u tu svrhu prilagodi već ranijih godina postavljene višenamjenske izložbene elemente u Maloj dvorani Sv. Terezije, koji su mu omogućili da u njih na najbolji način smjesti slike i

skulpture Šime Perića iz različitih faza njegova umjetničkog stvaralaštva.

Svečanost su izvedbom glazbenih djela uljepšale sopranistica Marija Tiel i flautistica Maja Mustapić, uz klavirsku pratnju katedralnog orguljaša i zborovođe Marija Večerića. Izvedene su slijedeće skladbe: »Sarabanda« G. F. Händla; »Panis angelicus« C. Francka; »Lascia ch'io pianga« G. F. Händla; »Ave Maria« G. Caccinija i »Milost« J. Newtona. Potom su uzvanici predvođeni biskupom Antunom u Maloj dvorani Sv. Terezije Avilske u manjim skupinama razgledali postav izložbe, koja će biti otvorena za javnost do 25. studenoga ove godine.

DVORANA SV. TEREZIJE AVILSKJE

Dragutina Lermana 1, Požega.

Otvorenje izložbe 25. rujna 2020. u 12.00 sati

ŠIME PERIĆ (1920. – 2019.)

Slike i skulpture u Dijecezanskom muzeju
Požeške biskupije

Izložba je otvorena do 25. studenoga 2020.

LITURGIJSKA GODINA A

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Josip Krpeljević

Dvadeset i osma nedjelja kroz godinu

Prorok Izaija u prvom čitanju prikazuje mesijansku gozbu koju će Bog pripremiti u Jeruzalemu za sve narode, uključujući i one koji ga do sada nisu mogli vidjeti jer su im oči bile zaslepljene zatorom. Bog će kao posljednju neprijateljicu uništiti smrt, obrisati će svaku suzu s lica naroda. Apostol Pavao u ulomku Poslanice Filipljanima, koristeći se oprečnim izrazima bogat/siromah, sitost/glad, obilje/oskudica, uvjerava nas da je Bog ukupnost svega i tko uranja u njega, postaje dionikom te sveukupnosti. Sv. Terezija Avilska će reći: »Ništa neka te ne uznemiruje, niti tjeskobno muči, samo je Bog dostatan«. Isus je prisposobu o kraljevskoj svadbenoj gozbi ispričao u predvečerje svoje muke i smrti. Nakon što se uzvanici nisu odazvali njegovu pozivu, kralj proširuje poziv na »dobre i zle« (r. 10.) Na taj način prisposoba otkriva srce »Oca nebeskoga koji daje da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima, pravednicima i nepravednicima« (Mt 5, 45). Gozba gubi elitistički smisao i odlučno očituje smisao sveopćeg poziva. Dvorana se ispuni uzvanicima. Da bismo razumjeli treći dio prisposobe (r. 11-14), u kojoj kralj koji ulazi da 'vidi' uzvanike i pronalazi jednoga bez svadbenog ruha, valja se podsjetiti da na Istoku kralj, osim što bi 'pozivao uzvanike', redovito bi svakom uzvaniku darivao odjeću za gozbu. Ako je to ovdje slučaj, uzvanik nije prihvatio darovanu odjeću te je ušao prezrevši kraljev prijateljski čin, gotovo nametnuvši kralju svoju nazočnost, a to je ponašanje koje nije dostojno Božjeg kraljevstva.

Dvadeset i deveta nedjelja kroz godinu

Iz riječi proroka Izaije u prvom čitanju snažno izbija ideja da se Bog, Gospodar povijesti, za dovršenje svog nauma koristi svim sredstvima, pa i onim nezamislivima po ljudskoj logici. Tako se Bog u svom planu da oslobodi izraelski narod poslužio poganskim perzijskim kraljem Kirom, kojem se čak daje mesijanski naslov 'pomazanik'. Služeći se i Kirom kao sredstvom za svoje planove, Bog se objavljuje kao vrhovni sudac povijesti i vremena. Time postaje očito da glavno mjesto ne zauzima izraelski narod, nego jedino Bog. U ulomku drugog čitanja iz Prve poslanice Solunjanima slušamo kronološki prve zapisane riječi Novog zavjeta. Pišući obraćenim poganim u gradu Solunu, apostol Pavao ih naziva »crkva«, odnosno 'sabrana zajednica' (r. 1), isto onako kako se nazivala zajednica u Jeruzalemu jer i oni po primljenom Evanđelju pripadaju narodu kojega je Bog pozvao na spasenje. Matejev evanđeoski ulomak donosi poznatu zgodu o porezu caru. Isus ne pokušava izbjeći zamku koju su mu priredili farizeji i herodovci, znajući da ovi prvi osporavaju pravo Rimljana da ubiru porez, a da ga ovi drugi opravdavaju, već pitanje vraća na problem Boga i ljudskog odnosa s njime. Isusov glasoviti odgovor »Podajte dakle caru carevo, a Bogu Božje« (r. 21) podsjeća na nužnost da se razluče dvije razine i razotkrije teokratska umiješanost bilo u promicanju kulta cara, bilo u pravcu upletenosti religijske vlasti u područje politike. Poruka je jasna: prije svih političkih spletki treba tražiti Božju volju, kako bismo se njoj iskreno podvrgli.

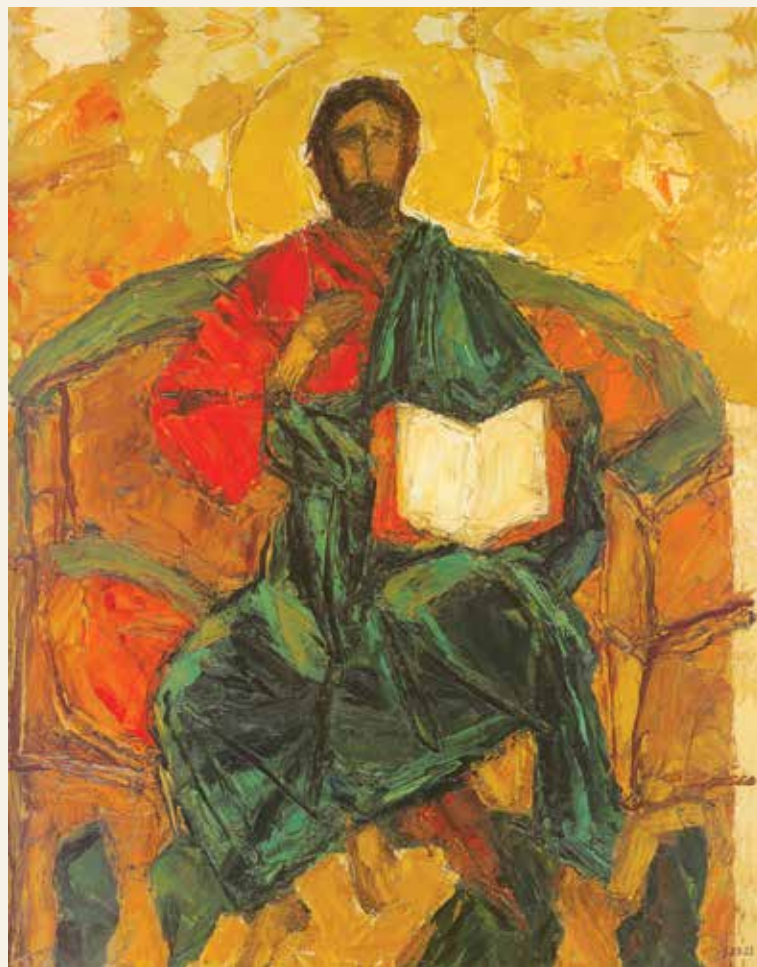
Trideseta nedjelja kroz godinu

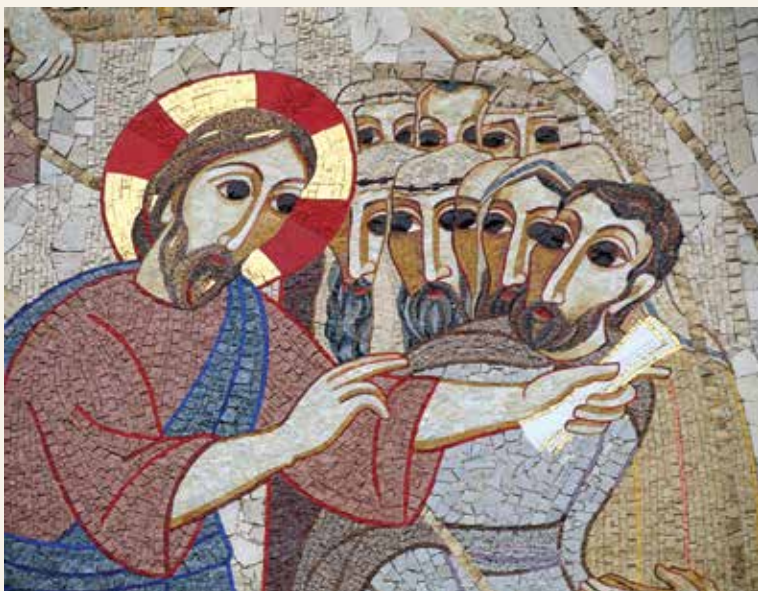
Osveta je u Starom zavjetu bila moralna obveza i način zadovoljenja pravde u društvu bez odgovarajućih pravnih struktura. Ulomak prvog čitanja iz Knjige Izlaska, uzet iz drevnog zakonika saveza, pokazuje da i zakon odmazde treba shvatiti kao znak prisutnosti Gospodina, koji iskazuje osobitu brigu i ljubav prema onim članovima koje nitko ne brani, koji nemaju 'osvetnika' ili 'otkupitelja': pridošlice, udovice i siročad. U novom ulomku iz Prve poslanice Solunjanima u drugom čitanju slušamo kako je mlada kršćanska zajednica u Solunu postala primjer naviještanja Evanđelja. Ono što se dogodilo u obraćenju Solunjana pomalo je uzorak (paradigma) kršćanskog naviještaja (kérygma) poganim u cijeloj Grčkoj: riječ je prije svega o napuštanju idola-

trijskog mnogoboštva i prijanjanja uz kršćansku objavu u radosnom iščekivanju Kristova drugog dolaska u slavi (parusía). Evanđeoski ulomak donosi Isusov odgovor na upit nekog zakonoznanca o najvećoj Božjoj zapovijedi. Isus najprije upućuje na šemá Izrael - Slušaj Izraele! - židovsku svagdanju molitvu-zapovijed ljubavi prema Bogu, kojoj odmah pridaje zapovijed ljubavi prema bližnjemu. Napokon dodaje: »O tim dvjema zapovijedima visi sav Zakon i proroci«. Ljubav je jedini istinski prikladan odgovor što ga vjernik može dati Bogu koji njega prvoga ljubi i koji mu nudi svoj savez.

Svetkovina svih svetih

U prvom čitanju iz Knjige Otkrivenja opisano je viđenje u kojem apostol Ivan pred prijestoljem Božjim i pred Jaganjcem vidi veliko mnoštvo svetih iz svakoga naroda, i plemena puka i jezika, odjevenih u bijele haljine i s palmama u rukama, koji »dođoše iz nevolje velike i oprašne haljine svoje i ubijeliše ih u krvi Jaganjčevoj«, i koji sada sudjeluju u nebeskom bogoslužju, pjevajući iz svega glasa pobjedničku pjesmu u čast Bogu i Jaganjcu. Isti apostol Ivan u ulomku svoje Prve poslanice potiče nas na život dostojan Božjih sinova i kćeri. Sudi-oništvo u Isusovu sinovstvu nije tek budući dar u vječnosti; »sad smo djeca Božja jer smo po krštenjem već ovdje na zemlji postali dionici Isusova sinovstva koje će se potpuno očitovati po završetku našega zemaljskog proputovanja, u eshatonu. Blaženstva koja Isus obznanjuje u evanđeoskom ulomku naznačuju put kojim su naša sveta i blažena braća i sestre stigli u nebesku slavu te nas svojim primjerom potiču i svojim nam zagovorom pomažu da idući njihovim stopama i mi jednom prispijemo u nebesku slavu. Blaženstva su poziv na rast u svetosti koja nam je svima darovana i zadana.

Svetkovina Krista Kralja svega stvorenoga

U starozavjetnom čitanju slušamo kako Bog po proroku Ezekielu prekorava kraljeve, svećenike i učitelje u Izraelu jer su zakazali u svojoj službi narodnih vođa. Suočavajući ih s njihovim grijesima, Bog naviješta da će im uzeti vlast i da će se on sâm pobrinuti za svoj narod. Ovdje nije riječ o pukoj smjeni vlasti, da se jedne vlastodržce zamijeni drugima, već prorok Ezekiel ovdje naviješta novu bogovladavinu (teokraciju) Mesije-Krista, pravog pastira naroda, čije kraljevanje neće biti gospodovanje, nego služenje siromašnima i slabima. Apostol Pavao u ulomku iz Prve poslanice Korinćanima Isusovo kraljevanje povezuje s njegovim uskrsnućem i pobjedom nad grijehom i nad smrću. To je veličanstvena vizija Kristova kraljevanja u kojoj će na koncu sile zla i smrti biti poražene, a Krist svoje kraljevstvo predati Ocu. Evanđeoski ulomak stavljajući nas pred prizor posljednjeg suda, kojim Matej zaključuje Isusovu »eshatološku besjedu«. Tekst se sastoji od tri dijela. U uvodnom dijelu prikazan je dolazak Sina čovječjega, sabiranje narodâ i njihovo odjeljivanje. Drugi dio njegov je razgovor najprije s onima na njegovoj desnoj strani, kojima će dati u posjed svoje kraljevstvo, a zatim s onima na njegovoj lijevoj strani, koji će iz njega biti isključeni. Konačno, u zaključnom dijelu slušamo izricanje presude. Najvažniji je dio teksta onaj u kojem se naglašava važnost milosrdnih djela, odnosno prihvaćanje ili odbacivanje bližnjega u potrebi. Taj kralj i eshatološki sudac, koji ispunjava drevna proročanstva, jest Isus iz Nazareta, raspeti, onaj koji je iskusio glad, golotinu, osamljenost, bol. Taj kralj i Gospodin, koji se poistovjećuje s najmanjima i najsitima, živi i danas među nama, skriven u svojoj 'najmanjoj braći'.

Trideset i druga nedjelja kroz godinu

Starozavjetni pisac Knjige mudrosti u ulomku prvog čitanja želi u nama izazvati želju za mudrošću, slikom prijateljice ili zaručnice na kućnom pragu koja je obuzeta željom da se daruje svojim. To je učinio Sin, vječna »moć i mudrost Božja« kad je u otajstvu utjelovljenja došao u susret čovječanstvu. On je ostao vazda otvoren riječi Očevoj i njegovom naumu spasenja i prošao je stazama našeg svijeta u potrazi za svakim čovjekom, da ga privuče k sebi i da mu ponudi umijeće življenja, to jest 'mudrost'. Poruka koju nam Pavao donosi u drugom čitanju uvijek je aktualna. Pred otajstvom smrti kršćanin se razlikuje od drugih po nadi koju goji u sebi jer je čovjek vjere uistinu sposoban nadati se. Stoga će vjernici u svakom povijesnom razdoblju biti uvijek budni, sjedinjeni s Kristom u vjeri, u nadi i u ljubavi i primiti će spasenje koje im je on zaslužio svojom smrću i uskrsnućem. Evanđeoska prispodoba o mudrim i ludim djevicama spada u Isusovu eshatološku besjedu. Ona sadrži mudri nauk: kad je riječ o drugom Kristovu dolasku, trebamo biti spremni na svaki mogući ishod, pa i na kašnjenje. Opasnost je u tome da zaboravimo na Gospodina i izgubimo strpljivost u iščekivanju njegova povratka. Ono što je zapravo važno jest znati da je svaki trenutak našeg života odlučujući za spasenje. Kršćaninova mudrost leži u mudrom postavljanju života, a ne u njegovim misaonim teorijama. Ozbiljnost sadašnjeg trenutka zahtijeva pripremu i osobnu uključenost. Nedostatak priprave, naprotiv, prouzročit će konačno isključenje iz kraljevstva. A onda će biti beskorisno uporno kucanje po vratima, jer će odgovor biti: »Zaista, kažem vam, ne poznajem vas«.

Trideset i treća nedjelja kroz godinu

Knjiga Mudrih izreka završava akrostihom iz kojeg je uzeto prvo čitanje današnje nedjelje. Tko je ta vrsna žena koju hvali ovo čitanje? Tumačenja su različita. Za jedne, riječ je o dobroj i vjernoj supruzi i majki, kojom su suprug i djeca zadivljeni. Za druge, ona je simbol izraelskog naroda, koji svojom vjernošću iskazuje čast Bogu, svom zaručniku. Treći pak u njoj vide simbol mudrosti koja se nalazi u Božjoj riječi. Tko god ona bila, u konačnici nije važno, nego su važne vrline koje joj se pripisuju, a koje su poželjne u svakoj kršćanki i kršćaninu. U novom ulomku iz Prve poslanice Solunjanima apostol Pavao podsjeća nas na nepredvidivost Gospodnjeg dolaska i slikovitim nas govorom poziva na budnost jer Bog dolazi kad ga se najmanje očekuje, poput kradljivca u noći. Evanđeoski ulomak donosi prispodobu o talentima. Općenito se misli da su talenti darovi ili umne sposobnosti što ih je Bog darovao svakome od nas. Naprotiv, za Mateja su talenti prigode što ih život pruža svakom čovjeku, odgovornosti koje je pozvan preuzeti i poslovi koji su mu povjereni. Prva dvojica slugu simbol su radišnosti i poduzetnosti, jer trguju talentima i predaju ih dvostruko više od primljenog iznosa, te ih stoga gospodar pohvaljuje. Treći je sluga, naprotiv, lijen, neaktivan, ne trguje, ne izlaže se rizicima i ograničava se na čuvanje i zbog toga je nazvan »zlom i lijenim« i »beskorisnim«. Isus nas ovom prispodobom poziva da njegovu evanđeosku poruku pretvaramo u konkretna, velikodušna i hrabra djela.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Požeška biskupija

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKO VIJEĆE: Ivica Žuljević, Josip Krpeljević,

Ljiljana Marić, Marijan Pavelić, Višnja Mikić • LEKTOR: Marijana Čortluka

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: zajednistvo@pozeska-biskupija.hr

Orguljaške večeri u požeškoj Katedrali

Nakon svečanoga euharistijskog slavlja na dan 23. obljetnice uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina prvog biskupa, 27. rujna, u požeškoj Katedrali otvorene su Orguljaške večeri, jedan od kulturno-duhovnih programa u pripravi za svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice Katedrale i Grada Požege.

Katedralni zborovođa i orguljaš Mario Večerić u prigodnoj je riječi pozdravio sve prisutne ljubitelje orguljaške glazbe, među kojima je bio i biskup Antun Škvorčević, i predstavio im orguljašicu Katarinu Javora koja je svojim koncertom otvorila ovogodišnje Orguljaške večeri. Orguljašica je izvela skladbe belgijskog skladatelja *Césara Francka*, J. S. Bacha, Charlesa Tormemirea i Mauricea Durufléa. Orguljašica Katarina Javora završila je studij orgulja i čembala na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Diplomski studij orgulja završila je pri Universität für Musik u Beču. Nastupila je u brojnim europskim zemljama. Predaje u Umjetničkoj školi u Velikoj Gorici i orguljašica je u župnoj crkvi sv. Male Terezije i u crkvi Marije Pomoćnice u Zagrebu.

Orguljaške večeri nastavljene su 4. listopada nastupom Krešimira Hasa iz Zagreba. Izveo je skladbe hrvatskog skladatelja Andrije Motovunjanina, D. Buxtehudea, G. Böhma i J. S. Bacha. Orguljaš i čembalist Krešimir Has završio je studij na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavao se na Musikhochschule Lübeck. Suosnivač je Malog festivala čembala i ansambla Camerata Garestin. Suraduje sa svjetski priznatim umjetnicima iz područja interpretacije glazbe visoke renesanse i baroka. Redoviti je suradnik svjetski uglednog violončelista Luke Šulića te slovenskog All Star String orchestra.

Posljednji koncert u nizu Orguljaških večeri održan je 11. listopada nastupom Josipe Leko iz Zagreba. Ona je izvela djela J. S. Bacha, S. Karg – Elerata, W. Rihma, A. Klobučara i M. Regera. Josipa Leko

studirala je orgulje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i Leipzigu. Tijekom studija aktivno sudjeluje na brojnim majstorskim seminarima uglednih pedagoga u Hrvatskoj, Francuskoj, Sloveniji i Njemačkoj, a mjesec dana provela je i na Rice Universityju u Houstonu. Veliki uspjeh ostvarila je 2017. godine kada je osvojila 2. nagradu na međunarodnom orguljaškom natjecanju u njemačkom Freibergu. Kao solistica te članica komornih sastava u Hrvatskoj, Sloveniji, Rusiji, Francuskoj i Njemačkoj, sudjeluje na brojnim koncertima i festivalima u inozemstvu. Trenutno se nalazi na postdiplomskom studiju u Leipzigu, a od siječnja 2017. radi kao profesorica orgulja u Glazbenoj školi V. Lisinskog u Zagrebu. Članica je Hrvatskog sakralnog trija te je aktivna kao orguljašica u župi sv. Josipa na Trešnjevci.

Susret bogoslova Požeške biskupije u Velikoj

Bogoslovi Požeške biskupije pod vodstvom Krunoslava Siroglavića, biskupskog delegata za bogoslove, okupili su se na svom tradicionalnom susretu u Velikoj prije svetkovine sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije, na čijem su programu uz duhovne točke i rekreativni pothvati u prirodi na brdu Papuk. Biskup Antun Škvorčević posjetio ih je 8. kolovoza te je s njima slavio svetu misu u župnoj crkvi sv. Augustina u Velikoj. Uvodeći u sveto slavlje, podsjetio je bogoslove da Velika pamti veliku povijest duha o kojoj svjedoči gotički dio crkve iz doba augustinaca do sadašnje crkve koju su izgradili franjevci koji su tijekom 150-godišnje vladavine Osmanlija imali ovdje svoje jako duhovno središte. Kazao je kako se i bogoslovi na svoj način uključuju u tu duhovnu povijest po onom Božjem tragu poziva što ga nose u svojim srcima i što jesu u jedinstvenosti i neponovljivosti svoje osobe. Izrazio je radost što su ovih dana zajedno kao bogoslovi požeške mjesne Crkve kako bi se međusobno bolje upoznali i povezali, na drugačiji način nego li je to u bogoslovnim sjemeništima i na teološkim učilištima gdje borave. Izrazio je uvjerenje kako shvaćaju da njihova međusobna povezanost nije utemeljena na nečem ljudskom, nego na Božjem tragu svećeničkog poziva u njima. Zahvalio je Robertu Mokrom, dosadašnjem biskupskom delegatu za bogoslove, a novom delegatu Krunoslavu Siroglaviću zaželio blagoslov. Pripomenuo je kako danas slavimo spomendan sv. Dominika istaknuvši da samo njegovo ime kaže tko je on bio: latinski »Dominicus« znači »Gospodinov« ili »Gospodnji« čovjek.

U homiliji biskup je progovorio o sv. Dominiku koji je živio koncem 12. i početkom 13. stoljeća naglasivši kako se on nije iscrpljivao pitanjem kakvi su drugi ljudi oko njega,

već je sebe uvjeravao da i u takvom vremenu on može i želi biti »Dominicus«, »Gospodinov«, i da on po njemu može ostvariti svoje djelo, popraviti izgubljena ljudska stanja. Na temelju toga biskup je poručio bogoslovima kako njihov pravi identitet nije u krvnom srodstvu s njihovim roditeljima i drugim članovima obitelji, nego da on leži u njihovu opredjeljenju za Boga i onome što on u njima ostvaruje.

Biskup je potaknuo bogoslove da svakodnevno mole i s Isusovim učenicima vapi: »Gospodine, umnoži nam vjeru!« da se ono što je Božje u njima ne zagubi i ne uvene, nego da poput zrna gorušičina u njima izraste u nešto veliko. Upo-

zorivši ih da se u njihovu ponašanju i svakodnevnom vladanju prepoznaje koliko cijene Božji poziv na svećeništvo, biskup je potaknuo bogoslove da svakodnevnom molitvom i svetom misom, ispitom savjesti i redovitom ispovijedi pročišćavaju dušu u svom opredjeljenju za Boga i u svom odgovoru na njegov poziv. Zamolio je sv. Dominika i sv. Augustina, čiji ćemo blagdan slaviti koncem ovog mjeseca, a osobito Blaženu Djevicu Mariju, koju ovdje u Velikoj posebno štujemo za Veliku Gospu, da mole za njih i s njima kako nitko od njih ne bi postao neki usputni, slučajni bogoslov, nego »Dominicus« – Gospodinov.

Biskup krstio djecu višečlanih obitelji

Obitelj Treger u Kutjevu

Biskup Antun Škvorčević pohodio je 11. srpnja Župu Rođenja Blažene Djevice Marije u Kutjevu i tijekom euharistijskog slavlja u župnoj crkvi krstio Franku, peto dijete Josipa i Martine Treger. Koncelebrirali su župnik Marijan Đukić, župni vikar Dejan Ilić i mladomisnik Matej Siluković. Pozdravljajući sudionike slavlja u radosti blagdana sv. Benedikta, biskup Antun je rekao: »To je onaj Božji čovjek koji je koncem 5. i početkom 6. stoljeća osnovao benediktinski red, sav se posvetio Bogu i čovjeku, djelovao po načelu *Ora et labora – Moli i radi* i tim putem sa svojom braćom uljudio Europu te ga je papa Pavao VI. proglasio zaštitnikom našeg kontinenta.« Biskup je pozvao sudionike slavlja da zamole sv. Benedikta neka nam svojim zagovorom pomogne kako bi se sve naša ljudska nastojanja ostvarivala po Božjem naumu. Izrazio je radost što je o ovom blagdanu obitelj Josipa i Martine Treger donijela u crkvu svoje peto dijete na krštenje. Kad se rodi novi čovjek, to nije nešto usputno, sporedno, nego najveći događaj u Hrvatskoj, istaknuo je biskup i kazao kako Bog s čovjekom – jednim od svih stvorenja – ima svoj naum za vječnost. Zahvalio je roditeljima i čestitao što su se opredjeljenjem za peto dijete još jedanput svrstali na Božju stranu poručivši im kako je njihovo dostojanstvo upravo u služenju životu. Sudionike pak slavlja pozvao je da se sudjelovanjem u slavlju krštenja ovog djeteta, u kojem ga povjeravamo onoj Isusovoj moći s križa kojom je pobijedio smrt, svi zajedno obnove u svijesti kako su u krštenju bili zagrljeni Isusovom

moćnom ljubavlju i postali dionici njegove sudbine.

Na svršetku misnog slavlja biskup je roditeljima Treger čestitao krsno preporođenje njihove kćeri te im je zahvalio za sve ono što će u odgoju svojom vjerničkom ljubavlju ugraditi u malu Franku i u drugu svoju djecu, da ona budu njihova radost, radost naše domovine Hrvatske i Božja radost. Nazočni vjernici biskupovu su čestitku popratili pljeskom, a on ih je potaknuo da poštuju roditelje s brojnou djecom i da vole sve one koji su na strani života. Zahvalio je župniku Marijanu Đukiću za sve ono što nastoji činiti u materijalnoj obnovi

župne crkve, koja je izgrađena na temeljima srednjovjekovne cistercijske crkve podsjetivši da su cisterciti ogranak benediktinskog reda. Vjernicima je pak zahvalio što mole za svoga župnika, osobito za njegovo zdravlje, a župnom vikaru Dejanu Iliću za potporu koju mu iskazuje u bolesti. Na sve članove obitelji Treger, napose na djecu, te na sve sudionike slavlja zazvao je Božji blagoslov. Nakon svete mise biskup Antun se zadržao u razgovoru s članovima spomenute obitelji, zanimao se za njihov život, uručio darove i novčanu potporu.

Obitelj Kralik u Vetovu

Župnoj crkvi Bezgrješnog začeća BDM u Vetovu biskup Antun Škvorčević, tijekom euharistijskog slavlja 2. kolovoza, krstio je Katarinu, peto dijete Ivana i Marine Kralik. Župnik Dražen Akmačić pozdravio je biskupa Antuna i zahvalio mu dobrodošlicu. U uvodnoj riječi biskup je podsjetio na veliku vrućinu koja trenutačno vlada u Hrvatskoj ustvrdivši kako je ona izvanjska okolnost u kojoj se nalazimo, a da slavlje krštenja male Katarine, koju su roditelji donijeli u crkvu, usmjerava našu pozornost na nutrinu ljudskog bića u kojoj se Isusovim zahvatom, snagom njegove smrti i uskrsnuća događa naša istinska sudbina.

Biskup je kazao da smo čuli ovih dana kako Hrvatska može iz europskih fondova dobiti ogromne 22 milijarde eura tijekom sljedećih sedam godina. Ustvrdio je da pritom trebamo imati na umu upozorenje proroka Izaije, iz današnjega prvog čitanja, da ne trošimo novac na ono što nije kruh i što nas ne može nasititi. Evanđelja spominju bezimenog mladića koji pet kruhova i dvije ribe nije sebično čuvao za sebe, nego ih je podijelio s drugima te se Isusovim blagoslovom umnožila hrana za sve i još je preostalo – i što je najvažnije – svi su se nasitili. Biskup je istaknuo kako nas darivanje povezano s besplatnošću povezuje s Božjim dinamizmom očitovanim u Isusu Kristu po kojem se umnaža život, čovjek se ispunja Božjom puninom, postaje biće smisla. Kazao je da su roditelji Kralik dali ime bezimenom dječaku s kruhom i ribom iz evanđelja te su u materijalno skromnom stanju založili svoju žrtvu i ljubav i tako

ušli u Božji stvarateljski dinamizam, umnožili život, peto dijete u obitelji. Zahvalio je roditeljima Kralik što svojom žrtvom ljubavi prihvaćaju novi život, na najbolji način služe Crkvi i domovini te očituju svoje dostojanstvo. Potaknuo je okupljene vjernike neka u njihovu životu ne prevlada sebičnost u odnosu prema materijalnom bogatstvu, nego nesebičnost i ljubav koja ispunja i daje smisao, kojom se hranimo u svakom euharistijskom slavlju.

Na svršetku misnog slavlja biskup je čestitao roditeljima Kralik preporod njihove kćeri Katarine krsnom milošću, poželjevši da se ona u njezinu ži-

votu nikada ne umani i ne izgubi. Pozvao je vjernike da mole za obitelji s brojnou djecom i podupiru ih na razne načine, napose iskazivanjem poštovanja. Čestitao je potom mladima koji su svojim pjevanjem uzveličali euharistijsko slavlje, a zatim i mladomisniku Mateju Silukoviću iz Stražemana na onom što je nosio u svom srcu za Boga i to očitovao opredjeljenjem da bude svećenik. Zahvalio je župniku za sve što nastoji ostvarivati u vetovačkoj župi, ministrantima i pjevačima te svima koji u suradnji s njime pridonose da njihova župa bude Isusova živa zajednica.

Veliki Gospin štovatelj Stjepan Štefan

Piše: Višnja Mikić

Dolazak pred Gospin lik u svakom svetištu ili prošteništu za mene je predivan, dirljiv, svaki na svoj način drugačiji, a opet isti: do nogu najvjernije odvjetnice, Duše duše Hrvatske, Gospe od utočišta...

Upitate li u novokapelačkom kraju za Stjepana Štefana, malo tko će vam znati reći o kome se radi. Upitate li za „Bracu poštaru“ svi će odmah znati tko je traženi.

Stjepan „gazi“ 68. godinu života, umirovljenik je, vedre naravi i vrlo aktivan. Rođen je u Batrini, a djed Đuro – „Đurica“ bio je orguljaš u novokapelačkoj župi. Svirao je mise i u filijalama kad je bio „župni god“. Stjepanov otac svirao je harmoniku, pa je dječak rastao u glazbenom ozračju, a naslijedio je i dobar sluh. Nakon osnovne škole, završio je brijački zanat, a kasnije je prošao stručno usavršavanje za poštara. Postao je dostavljač pismonosnih i vrjednosnih pošiljaka. Posao poštara obavljao je 33 i pol godine, do umirovljenja.

Gospin štovatelj

„Kao i u svakom poslu, bilo je lijepih i manje lijepih trenutaka. U to vrijeme u dvorištima je poštar morao često biti oprezan zbog pasa vlasnika. Nosili smo tada i mirovine, što je bilo veoma odgovorno i ozbiljno. Ipak, veoma sam volio ljude ali i kolege na poslu. Bili smo kao obitelj. Zanimljivo je bilo nositi poštu u sela novokapelačkog kraja. Na omotnici pisma često je pisalo samo ime i prezime te mjesto primatelja, a u selu je znalo biti pet – šest ljudi s istim imenom i prezimenom. Tada smo koristili njihove nadimke radi lakšeg snalaženja. Trebali ste vidjeti kako je izgledao naš posao pred Božićne i uskršne blagdane: torba je bila puna čestitki. Događalo se da ih tijekom cijelog

dopodneva razvrstamo, posla je bilo kao u priči. Znali smo hodati selima po kiši, snijegu, blatu, ma nikada nam nije bilo teško“, prisjeća se Stjepan.

Budući da je vedre naravi, on je do odredišta znao pjevušiti, moliti se, razmišljati o Bogu i životu. Supruzi i njemu Bog je podario dva sina i kćer. Jedan sin je oženjen i Stjepan do sada ima četvoro unučadi. Sa suprugom je redovit na misama, čak i tijekom tjedna, a od mladosti veliki je Gospin štovatelj.

Pješačenjem u svetišta

– Kao mali bio sam poslužitelj kod oltara, ministrant. Desetak godina bio sam i čitač. Rado sam pomagao svim svećenicima koji su bili u novokapelačkoj župi, od gradnje, uređenja prostora, okoliša, gdje god je trebalo...Često bih klekao pred Gospinim likom u našoj župnoj crkvi BDM. “

Ovaj zauzeti vjernik laik rado i hodočasti Gospi. Puno puta bio je i voditelj grupa, do prošteništa ili svetišta, predmolio krunice, vodio pjesmu, predvodio Križne putove.

„U Međugorju sam bio šezdesetak puta, a onda, usput, navraćali bismo u još neko mjesto ili svetište, često svetom Ivi u Podmilačje. U svetište naše Gospe voćinske pješačio sam iz Nove Kapele dvadesetak puta. Prenočili bismo u Stražemanu i sutradan nastavili put Voćina. Novokapelčani redovito pješače na završetak devetnice Gospi od suza u Pleternicu. Uvijek idem s drugim župljanima, a dok sam radio, moji su me znali pred poštom „pokupiti“ automobilom, stići procesiju i onda bih ja nastavio sa svima pješice. Supruga i ja nastojimo na devetnici u Pleternici biti svih devet dana. To je prekrasno iskustvo. Pješačimo i Gospi Kloštarskoj u

Kloštar kod Slavonskog Kobaša, zatim na Gospino polje kod Bilog Briga, u župi Vrbova. Puno puta bio sam i u nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke. Bila mi je čast kad me je župnik iz Međurića pozvao da budem voditelj njihovog župnog hodočašća pa sam tako tri godine hodočastio s njima. Upoznajem ljude, mjesta, a dolazak pred Gospin lik u svakom svetištu ili prošteništu za mene je predivan, dirljiv, svaki na svoj način drugačiji, a opet isti: do nogu najvjernije odvjetnice, Duše duše Hrvatske, Gospe od utočišta... Bude suza, radosti, utjehe. Preporučim Gospi svoju obitelj i sve one koji su se preporučili u molitve hodočasnika. Najčešće molim za mir, za obraćenje svih nas, za duhovna zvanja u Požeškoj biskupiji, za naše mlade, a onda za gladnu djecu u Africi, za prognanike...Često u autobusu, dok putujemo prema odredištu, molimo na nakane putnika“, objašnjava Stjepan.

Budući da Stjepan voli pjevati, pitali smo koje pjesme najradije zapjeva. Kaže, uz one, starinske hodočasničke, zapjevam najradije „Došli smo ti, Majko draga“, zatim „Život svoj prikazujemo Bogu“, pa „Cestu“, a kaže, u Voćinu prelijepo zvuči starinski napjev „Idemo u planine, u daleki kraj, da vidimo Mariju, taj nebeski sjaj. Majko Božja Voćinska, na braniku stoj i izmoli blagoslov zemlji Hrvatskoj!“

Član je pjevačke skupine Udruga umirovljenika općine Nova Kapela pa s njima voli pjevati lijepe izvorne slavonske pjesme. Pitamo kako doživljava ove mjesece uz koronu, dok još nema organiziranih hodočašća? Odgovara: „Jedva čekam i molim na tu nakanu da možemo opet poći našoj Gospi, u njezina svetišta. Veoma sam nestrpljiv. Znate kako kaže naš narod: već me svrbe tabani od iščekivanja“.

Svetkovina sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale

14. listopada 2020. • 19.00 sati

Služba Večernjih hvala i molitveno bdijenje mladih

U predvečerje svetkovine sv. Terezije Avilske slavit će se služba prvih Večernjih hvala svetkovine zaštitnice Katedrale a potom će uslijediti molitveno bdijenje mladih pred relikvijom sv. Terezije Avilske, koje će predvoditi učenici i profesori Katoličke gimnazije u Požegi.

15. listopada 2020. • 11.00 sati

Svečano euharistijsko slavlje u Katedrali

Slavlje predvodi apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj msgr. Giorgio Lingua, u zajedništvu s požeškim dijecezanskim biskupom msgr. Antunom Škvorčevićem, biskupima Đakovačko-osječke crkvene pokrajine, kanonicima požeškog Stolnog kaptola, svećenicima Katedralnog arhiđakonata te pojedinim slojevima vjernika grada Požege. Sv. Terezija zaštitnica je istoimene požeške Župe te Katoličke gimnazije u Požegi te će se slavlju pridružiti župljani, učenici i djelatnici škole.

